

Telefon otrok in mladostnikov
080 1234

PAPIRNICARNA
Tel.: 03/ 898-33-90

V avgustu je še vedno velika izbira šolskih potrebščin.
Za obisk se priporočamo!

LISTA

LETO VII ŠT.7 5.AVGUST 2001 100 SIT

Velenje
SP Do 35
LIST
2001
352(497.4 Šoštanj)
9001377.7

KNJIŽNICA KULT. CENTRA
I. NABAVNIK VELENJE
COB185 0

LIST Glasilo Občine Šoštanj.
Prva številka LISTA je izšla 13. aprila 1995. Svet Občine Šoštanj je za redno izhajanje časopisa dne 6. 2. 1996 sprejel Odlok o ustanovitvi javnega glasila Občine Šoštanj. člen 2: Javno glasilo Občine Šoštanj se imenuje LIST in izhaja v slovenskem jeziku.

Živeti v mestu ŠOŠTANJ
že 90 let!

1911 - 2001

Čestitke vsem Šoštanjčanom!

Svet KS Šoštanj

FOTO TEKAUC
Tel.: 03 5861 328 GSM: 041 624 280
EXPRESS IZDELAVA BARVNIH FOTOGRAFIJ
FOTOGRAFIRANJE ZA DOKUMENTE
BARVNE VIZITKE; REPRODUKCIJE
FOTOGRAFIRANJE NA TERENU
FOTOAPARATI, FILMI, ALBUMI, BATERIJE, OKVIRJI,
DIGITALNA FOTOGRAFIJA

BLUES
d.o.o.,
Šoštanj

Stran 2: Prednostna lista prosilcev občinskih stanovanj

Šoštanj, 28. junij 2001 90 let mesta

Ob polnoči je tisočero kresničk razsvetlilo nebo na mestom!

DOPUST V PAKETU

Čas počitnic in dopustov. Čas kislih kumaric. Najbrž je zato tokratni uvodnik zaupan meni. Seveda je pri tem treba upoštevati, da je urednik odsoten. Pravkar je vrgel svoj kufer v avto, naložil še družino in kosmatega psa in hajd na morje. »Ti kar nekaj fajnega napiši, saj si že bila na dopustu« me vendarle ni pustil čisto brez napotkov, za kaj drugega pa mu je bilo škoda »švica.«

Pa ni tako enostavno. Ne vem kakšne izkušnje imate vi, jaz se ne morem kaj posebej pohvaliti. Seveda moram biti v glavnem vesela, da še sploh lahko grem na dopust. Na morje ali kamor koli že, me ponese pot. Dosti jih je, kar preveč, ki si tega »razkošja« ne privoščijo več. Kajti, prijatelji moji, minili so časi sindikalnih prikolic in poceni dopustov v apartmajih in bungalovih. Takrat nismo niti razmišljali o kakšnih obrokih, ki nam jih bodo odtegovali od plače, jurja ali dva se sploh ni poznalo. Za hoteli niti nismo ihteli, kaj pa nam bodo fineše, oddih smo si organizirali po svoje. Saj ne rečem, da nismo pretiravali. Runda ali dve, za celo družbo vsakokrat, ko smo prilezli iz vode, pa še za prijatelja natakarka za šankom, ni bila noben problem in večeri ob polni mizi, se niso zaključili prej, dokler ni bila na njej že prva jutranja kavica in pa travarica za ubijanje črvov zraven. Sladoledarji na plaži so podirali rekorde v Guinnessovi knjigi rekordov po količini prodanega sladoleda in ostalih sladkih dobrot, da o hektolitrih piva, ki so ga v svoje sodčke spravljali očetje ne govorimo. Dopust je bil ena sama veselica, roštiljalo se je zdaj pri eni prikolici in spet pri drugi in potepuški psi v campih so se čudili odvrženim kostem, ki so jih prekrivale debele obloge pečenega mesa. Smejali smo se Nemcem za sosednjo mizo, ki so žulili liter kisle vode cel popoldan in tja v večer, medtem ko so se na naših mizah že ne vem kolikokrat zamenjali kozarci. Kaj šele, da bi mislili na službo in na to, da si kateri sulec med tem ogreva naš stolček, dajte ga no lomiti. Brezskrbnost je bila na višku. In ko smo se bolj utrujeni, kot spočiti vračali v službe nas v

glavnem ni bolela glava če bo septembra dovolj denarja za šolske potrebščine in za koln. Takšne so moje izkušnje in najbrž še katerega zemljana. Zadeve pa so se z leti spremenile. Morje (ali hribi) niso več za vsakega. Dopust je privilegij. Tisti, ki si ga lahko brezskrbno privoščijo, letujejo nekje izven dometa naših želja. V hotelih s petimi zvezdicami, na zasebnih plažah, na jadrnicah in jahtah. Želje povprečnega Slovenca so postale paketne. Ne verjamete! Vzemite za primer dopust na morju in se ozrite okrog sebe, ali pa najprej nase. Če niste od tiste sreče s sindikalno varianto, ponavadi letujete preko turističnih agencij. To pomeni, da vzamete v roke počitniški katalog ali dva, ga preučujete do zadnje pike in vmesnih vejic, primerjate, sprašujete in gnjavite turistične predstavnike, ter iščete ugodne ponudbe. Odločite se za letovanje s popustom za tega ali onega otroka, z dodatnim ležiščem, brez doplačila in soncem, ki bo menda zastonj. Ko padete v to, ste pristali na dopust v paketu. Z vsebino in embalažo vred. Čim raztrgate paket, ste zunaj in potem ste ga nasrkali. Vse, kar vam slučajno poželi vaša dopustniška duša je treba dodatno plačati. Ker ni v paketu. Ker ni v ceni. Zato si tega ne privoščite in rajne ponižno poslušate ukaze raznih hotelskih animatorjev, ki urejajo vaš paketni dopust in vam oni povedo kako je vaš dopust enkrat in kako se imate fajni. In ko ti tako operejo možgane, se imaš navsezadnje res v redu. Vendar pa na plaži ni več veselo in natakark vam ni prijatelj. Runde so predvidene, na eno dopoldan in eno popoldan in sladoled je itak škodljiv za otroke. Tudi možje niso več tako žejni in žene so si ravno na dopustu omislile shujševalno. Preračunavate kune, ali karkoli že, bolj kot takrat ko ste sestavljali davčno napoved in na koncu ugotovite, da tudi sonce ni zastonj. Zaračunali so vam ga v paketu. P.S. Tale uvodnik naj bi zvenel kot humoreska. Najbrž ne. Najbrž zato ne, ker je moj dopust že mimo in me skrbijo šolske potrebščine in če bo denarja za koln.

Milojka Komprej

Stran 6

Intervju z Jožetom Pribožičem, šoštanjskim župnikom in dekanom Šaleške doline.

Stran 8-9

90-letnica

ŠOŠTANJ 1911 mesto
ŠOŠTANJ 1941 osvobodeno mesto
PRAZNIČNOST
ŠOŠTANJ 2001 svobodno mesto

OBČINA ŠOŠTANJ

UPRAVA

Področje za gospodarstvo, okolje in prostor
Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, tel.: (03) 89-84-300

ZAKLJUČNO POROČILO JAVNEGA RAZPISA ZA DODELITEV SOCIALNIH IN NEPROFITNIH STANOVANJ V LETU 2001

V mesecu aprilu je bil v časopisu List občine Šoštanj objavljen javni razpis za dodelitev socialnih in neprofitnih stanovanj v najem. Na razpis, ki je trajal od 01. aprila 2001 pa do 30. aprila 2001, so se lahko prijavili vsi občani, ki imajo stalno prebivališče v občini Šoštanj in so na tem naslovu dejansko prebivali najmanj dve leti pred objavo razpisa in hkrati izpolnjevali tudi ostale, z razpisom določene pogoje.

V razpisnem roku je za dodelitev socialnega oz. neprofitnega stanovanja v najem zaprosilo skupno 47 prosilcev.

Pri pregledu in proučitvi prispelih vlog je bilo ugotovljeno, da je za dodelitev oz. zamenjavo socialnih stanovanj upravičenih 24 prosilcev, za dodelitev oz. zamenjavo neprofitnih stanovanj pa 17 prosilcev. Hkrati je bilo ugotovljeno, da 6 prosilcev ne izpolnjuje razpisnih pogojev zaradi česar je bilo potrebno njihove vloge zavreči.

V mesecu maju 2001 so bili tudi opravljeni ogledi stanovanjskih razmer prosilcev. Ugotovljene stanovanjske razmere okoliščin so pomembne za uvrstitev udeležencev razpisa na prednostni red dodelitve socialnih in neprofitnih stanovanj v najem. Komisiji, ki sta opravili ogled razmer, sta upoštevali merila in točkovnike za dodelitev socialnih in neprofitnih stanovanj v najem oz. morebitno zamenjavo, določeno v veljavnem Pravilniku za dodelitev socialnih stanovanj v najem (Uradni list občine Šoštanj št.: 4/98) in Pravilnika o dodelitvi neprofitnih stanovanj v najem (Uradni list občine Šoštanj št.: 5/98).

Vrstni red je razviden iz naslednjih prednostnih seznamov.

PREDNOSTNA LISTA ZA DODELITEV SOCIALNIH STANOVANJ V NAJEM:

RANG	Priimek in ime prosilca	Naslov	št.točk
01.	ČUJEŽ Rudi	Koroška cesta 4, Šoštanj	530
02.	DESTOVNIK Lidija	Primorska cesta 1, Šoštanj	480
03.	DELOPST Nataša	Florjan 252, Šoštanj	470
04.	RADIOVOJEVIČ Ljubica	Kajuhova cesta 12, Šoštanj	460
05.	FERENC Suzana	Aškerčeva 24, Šoštanj	430
06.	ES Metka	Florjan 175, Šoštanj	410
07.	BOLHA Jelka	Kajuhova cesta 13, Šoštanj	380
08.	KRAŠOVEC Danica	Koroška cesta 1a, Šoštanj	370
09.	URBANC Sonja	Skorno 40b, Šoštanj	350
10.	HRIBERŠEK Katarina	Florjan 29, Šoštanj	330
11.	RADULOVIČ Ranko	Trg bratov Mravljak 6, Šoštanj	330
12.	PEJOVNIK Ana	Kajuhova cesta 7, Šoštanj	310
13.	HUKIČ Ajša	Trg bratov Mravljak 6, Šoštanj	300
14.	LASLO Antal	Primorska cesta 3, Šoštanj	270
15.	ILIĆ Momčilo	Cankarjeva cesta 6, Šoštanj	260
16.	MURATOVIČ Ilet	Cankarjeva cesta 4, Šoštanj	220
17.	PAŠČANOVIČ Ramiz	Cankarjeva cesta 4, Šoštanj	200
18.	RAHMANOVIČ Senad	Cesta talcev 15, Šoštanj	140
19.	ČUČEK Barbara	Cesta talcev 15, Šoštanj	100

PREDNOSTNA LISTA ZA ZAMENJAVO SOCIALNIH STANOVANJ:

RANG	Priimek in ime prosilca	Naslov	št.točk
01.	PRIMIK Bernarda	Cesta heroja Gašperja 2, Šoštanj	460
02.	KUGONIČ Marija	Koroška cesta 3, Šoštanj	240
03.	KOMPAN Ivan	Tekavčeva 8, Šoštanj	220
04.	CENTRIH Danica	Kajuhova cesta 13, Šoštanj	220
05.	LAMPRET Ivanka	Kajuhova cesta 3, Šoštanj	160

PREDNOSTNA LISTA ZA DODELITEV NEPROFITNIH STANOVANJ V NAJEM:

RANG	Priimek in ime prosilca	Naslov	št.točk
01.	PERŠE Ivan	Gaberke 314, Šoštanj	400
02.	RADULOVIČ Dragan	Trg svobode 3, Šoštanj	300
03.	LEDINEK Zvonko	Kajuhova cesta 5, Šoštanj	290
04.	MUMANOVIČ Zumreta	Cankarjeva cesta 1, Šoštanj	290
05.	LEDINEK Uroš	Kajuhova cesta 5, Šoštanj	280
06.	GJERKEŠ Tone	Tekavčeva 5, Šoštanj	270
07.	LORENČIČ Simon	Topolšica 59, Topolšica	270
08.	LAH Natalija	Ravne 174, Šoštanj	270
09.	OVČJAK Jožica	Topolšica 127, Šoštanj	260
10.	BRKOVIČ Đevad	Koroška cesta 21, Šoštanj	240
11.	KORADEJ Marko	Ravne 11a, Šoštanj	240
12.	GLOBAČNIK Stanislava	Aškerčeva 5b, Šoštanj	220
13.	GOLIČNIK Zdenka	Skorno 55, Šoštanj	220

PREDNOSTNA LISTA ZA ZAMENJAVO NEPROFITNIH STANOVANJ:

RANG	Priimek in ime prosilca	Naslov	št.točk
01.	PLAZL Tea	Aškerčeva 5c, Šoštanj	370
02.	GLOBAČNIK Tatjana	Prešernov trg 11, Šoštanj	295
03.	PIREČNIK Jožefa	Prešernov trg 11, Šoštanj	280
04.	OVNIK Gvido	Aškerčeva 5d, Šoštanj	240

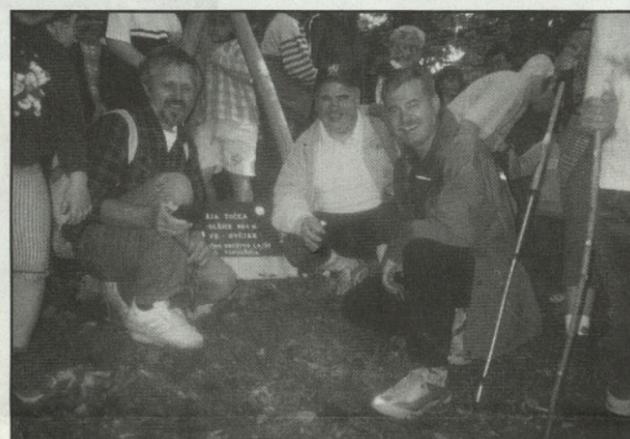
Krajevne skupnosti
občine Šoštanj

KS LOKOVICA

V Lokovici je bilo 23.6. zanimivo srečanje vojnih veteranov, tistih udeležencev vojne za Slovenijo, ki so bili pred 10 leti na Pavličevem sedlu pripravljani, da sežejo po orožju in branijo meje naše domovine. Do srečanja v Lokovici je prišlo, ker je okrog dvajset veteranov prav iz tega kraja, organizatorjem pa se je posrečilo, da je druženje potekalo v kar najbolj veselem vzdušju.

KS TOPOLŠICA

V maju je bil pohod vseh treh Turističnih društev v Topolšici od lipe do lipe. Udeležilo se ga je 99 pohodnikov. Pot jih je vodila iz Topolšice preko Loma na najvišjo točko do Ravsa, oziroma Ovčjaka, kjer je bila tudi otvoritev piramide. Pohodniki so se pred vrnitvijo domov povsneli in sprostiti ob družabnem srečanju. V Topolšico nazaj so se vrnili po drugi poti.

Poldova kapela v Lajšah je iz lanskega na letošnje leto znova dobila podobo, kakršno si zasluži, kot eden izmed biserov sakralne dediščine. Pred 103 leti jo je postavila Marjeta Radman, znana tudi po tem, da je pomagala obnoviti tudi cerkev v Zavodnjah. Seveda je bila kapela z leti potrebna obnove, zato se je današnji gospodar na Poldovi domačiji Ivan Klančnik, skupaj z

ženo Karolino odločil, da kapelico obnovi. Brez dodatne pomoči ni šlo, tako denarne, kot strokovne, zato so pomagali tudi: TD Lajše, TD Topolšica, občina Šoštanj, sosede, sorodnik in prijatelj, pri restavratorskih delih pa je svojo strokovnost dokazala Elizabeta Kosmač. 1. julija jo je šoštanjki župnik in dekan Šaleške dekanije Jože Pribožič, v prisotnosti velikega števila zbranih, ponovno posvetil.

Spoštovani naročniki!

Obveščamo vas, da smo predstavili interni kanal CATV Šoštanj in sicer na kanal C 22.

S 1. julijem 2001 se povišajo cene vzdrževanja CATV za 6,3 %. Povišanje cen je bilo potrebno zaradi povišanja cen za uveljavitev plačevanja kolektivnih avtorskih pravic v skladu s točko II/7 tarifnega dela Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del (Uradni list RS št. 29/98), povišanja cen zakupa pravic prenašanja programov Eurosport, MTV, Cartoon Network, Discovery, Animal Planet, TNT in povišanja stroškov energije, materialnih in drugih stroškov.

KRS ŠOŠTANJ

Adijo Preloge

Na "portalu" Velenje.com teče od 6. 7. letos "internetna debata" o predlogu, da se Preloge pridružio nazaj k občini Šoštanj. Čar takšnega kramljanja je anonimnost piscev, ki pogosto brez dlake na jeziku, včasih žaljivo, polemizirajo med sabo. K tej temi pa se je prigrigalo tudi nekaj "javnih delavcev", zato smo se odločili, da manjši del razprave predstavimo tudi v našem časopisu.

Za pojasnilo povejmo, da se udeleženci podpisujejo različno, nekateri pa s praviimi imeni, kar je tudi lepo razvidno. V odlepaju za imenom sta navedena datum in ura, kdaj je bil prispevek vnesen. Prispevke namemo nismo lektorirali, saj je draž teh razprav pogosto tudi računalniški "novorek", ki nastaja v takšnih razgovorih preko interneta.

Začelo se je dne 6. julija takole:

Adijo Preloge (Neznan, 6. 7. 2001 8:43)

Kopušar se je odločil. Preloge bodo (sedež Rudnika) vzeli Velenju in jih dali v Šoštanj. V holdingu energetike RS bosta združena TEŠ+Rudnik (njun sedež bo v Velenju). Volk (LDS) bo sit in koza (ZLSD) cela.

tomaZ: (6.7.2001 9:00)

Ja, in?

G_ (6.7.2001 10:14)

Ja seveda!!! Smesno, navidezno resnično;

Miha xx (6.7.2001 10:17)

Naj si jih vtaknejo nekam, sicer pa Kopušar jih bo vzel. Kaj pa naš Srečko, ko ste ga tolk opevali, kako dober je, zdej se pa nč ne bori za to. Po moje se spet neki tala pod mizo.

Ančka (6.7.2001 12:53)

A misliš, da bo DZ sprejel to, glede na to, da imamo Velenjčani kar dva poslanca, ki pa upam, da nista za to. Želim si, da bi se zbudilai n zbudila, dragi Kantič in Kavtičnik.

Šoštanjčan (7.7.2001 7:06)

DZ bo sprejel tak predlog spremembe občinskih mej. Ančka kako pa ste Velenjčani prišli do tega področja se pa ne spomniš. Kaj ti pomagata vaša dva poslanca, ko pa govori zgodovina v prid Šoštanju. Skrajni čas je da se Šoštanju vsaj delno povrne krivica, ki mu je bila v povojni zgodovini napravljena. Še kaj več bi lahko zahtevala Šoštanjka občina od Velenjske. Pa to še vse pride.

Neznan (7.7.2001 17:45)

ja res je sem velenčan sam moram priznat da je šoštanj pa ne na račun velenja ali kakih posameznikov v preteklosti doživel mairikatero krivico ampak kaj češ tk je blo sam zdj ko je pa denarja premalo na eni in drugi strani oziroma ga dobi velenje 170 milijonov letno pa seveda šoštanj ne more biti tiho no ja če pa pogledamo z urbanističnega vidika pa je šoštanj obremenjen še z termoelektromo....tk da naj jim bo

Tiger (8.7.2001 22:10)

Pravzaprav naj Šoštanj dobi Preloge in vse kar k temu sodi (rudnik...). Čez nekaj let pa se boste vsi Šoštanjčani tolkli po glavi ko ne bote mogli pufof plačati, pa ne boste mel dnarja za povračilo škod itd.. Pa ne pozabte da je večina knapov iz Velenja. Sorry!!!

Bojan Kantič (9.7.2001 16:19)

Pozomo spremljam želje kolega Kopušarja, ki si prizadeva odcepiti pomemben del naše občine. Postopek ni sprožen prvič, je pa res, da je nesmiseln. Preloge niso naselje in nimajo prebivalcev tako, da bo nemogoče izvesti predpisani referendum. Vsem poznavalcem zgodovine pa predlagam, da vzamejo v roke krajevne leksikone od leta 1937 dalje.

Aragom (10.7.2001 18:47)

Oooh please, Preloge v Šoštanj????!!! Možno je samo v neki pravljici... kako že gre?? Nekoč so bile Preloge in so bile pod Šoštanjem, danes 10. julija pa vse do neskončne prihodnosti bodo Preloge pod Velenjem!!! Dandanes pa vsaka vas hoče biti občina!

Ex velenčan-ne iz Stockholma (11.7.2001 0:34)

Mi imamo tita,vi g pa nimate !!!

Martinšek (11.7.2001 10:03)

Odgovor neznanemu (šoštanjčanu): Prvič: Preloge so že pred letom 1974 sodile v katastrsko občino Velenje. Priključitev Prelog je bila logična posledica razvoja mesta Velenje in zaokrožitve K.O. Velenje. Tudi če do nje takrat ne bi prišlo, zakonodaja glede ustanavljanja občin ne predvideva sekanja katastrskih občin. O NASELJU Preloge pa danes nismo ne moremo govoriti, ker prebivalcev tam ni. Zakaj je temu tako, se je dejansko nemiselno preprihati, kakor je nesmiselno obtoževanje nekoga za to, ker stoji Ljubljanski grad, pa Termoelektrana Šoštanj in zakaj se vozimo z avtomobil.

Drugič: Obtoževati Velenjčane vespopek, da so krivi za izpodkopavanje Škal, Prelog... je žalitev. Tudi za tiste Šoštanjčane in prebivalce današnje občine Šoštanj, ki so bili in so še v službi na Premogovniku. Tudi sam se iz današnje perspektive ne strinjam z megalomanskimi načrti, ki so jih imeli glede izkopavanja premoga na področju Šaleške doline. Danes gre za to, da se škoda zminimalizira in da se čimprej revitalizira in ekološko osveži prostor.

Tretjič: Povsem razumem Kopušarja, da je vložil ta predlog v Državni zbor. Je župan, ki svoji občini želi najbolje. Posebej, ker mu je bivša gamitura v občinskem proračunu zapustila dolgove, ki jih brez dodatnih virov (eden potencialnih od teh je nadomestilo stavbnega zemljišča Premogovnika Velenje) ne bo mogel hitro sanirati. Mnogi, ki so ta dolg povzročili, so danes akterji zgodbe okrog Prelog in ustanovitve občine Topolšica. Četrtič: Veseli me, da ima občina Šoštanj sposobnega župana. Bojim pa se, da če bo preveč poslušal "neznane Šoštanjčane", da se bosta ves njegov trud in zagnanost zožila samo na objokovanje krute zgodovinske usode in pogledovanje k sosedom, kaj imajo pa oni danes v loncu. Lep pozdrav.

Blumenstein (11.7.2001 12:44)

Vseh nas deset prebivalcev Prelog, hočmo met svojo občino. Zgodovina in pravica sta na naši strani..... Sklicali bomo ulični referendum in po predstavitvi argumentov, smo lahko prepričani v 110% ZA občino (p.s. 10% je enajsti prebivalec, ki bo zadel srečko na gasilski veselici, glavna nagrada bo njegov novi naslov v Prelogah).

VELENJE.COM
http://velenje.com/DISKUSIJE

Šoštanjčan (12.7.2001 7:40)

Prišli smo do tiste točke, kjer se lahko sedaj ugotovi, da je priključitev Prelog nazaj k občini Šoštanj povsem realna možnost. Velenjske politike moti sedaj dejstvo, da so vse to politične odločitve, ker je trenutno razmerje političnih sil takšno, da se bo priključitev res zgodila. Kot takrat bo tudi sedaj logična posledica razvoja Šoštanja priključitev Prelog. Da želi občina Šoštanj to priključitev zaradi zadolženosti naše občine sploh ni res. Če bi bilo to tako potem občina Velenje veliko bolj potrebuje Preloge. Za zadolženost velenjske občine so pa krivi politiki ZLSD. Zato povsem razumem gospoda Kantiča, da bo napravil vse, da bi Preloge ostale še naprej Velenju. Predlagam županu občine Velenje, da začne iskati nov vir financiranja, kajti kmalu bo ostal brez 165 mio SIT.

Neznan (12.7.2001 8:40)

Pri glasovanju v DZ bo poleg glasov ZL še DeSUS, to je skupaj 15 glasov. Ni in SDS bosta zanesljivo za Preloge k Šoštanju, poslanca narodnosti bosta glasovala - enako kot misli LDS, SNS - enako, SMS - enako. Rezultat: 15 glasov za ohranitev Mestne občine Velenje, 75 glasov za aneksijo Prelog h Šoštanju. Ja 165 mio SIT je res lepa cifra.

Bojan Kantič (12.7.2001 8:57)

Ja sanjati ni greh. Moram priznati, da je neznanec dober poznavalec razmer med poslanskimi skupinami v DZ RS, a ne v tem mandatu.

Jani (12.7.2001 11:17)

Šel sem malo gledat razpoložljive tekste na to temo v zadnjih dneh in moram reči, da se nagibam k mnenju, da Preloge ne sodijo k Šoštanju. Sploh pa ne tisti del, za katerega pri tem konkretnem predlogu gre. Argument, da bi se potem prej saniralo okolje proti Šoštanju, pa je sploh za lase privlečen. Na tej lokaciji stojijo samo poslovne stavbe in tu zaenkrat ni kaj sanirati. O tem, kam in kako se bo vlagalo sredstva rudarskih škod pa itak samostojno odloča Premogovnik, predvsem pa na osnovi strokovne ocene umirjanja zemljišč. Moje mnenje.

Marjan Vrtačnik - CIGLER (13.7.2001 17:43)

Spoštovani sosedje Velenjčani, težko se je privaditi na nove zakone v novi demokratični državi. Diktatura, ki je vladala vsa ta leta na območju Prelog in Družmirja je naredila veliko gorja. Mnogim ljudem je skrajšala kakošno urico življenja. Obiskal sem preko 150 še živčih ljudi iz Prelog in Družmirja. Vsi so mi povedali, da se imajo še danes za Šoštanjčane. Pripovedovali so mi, da so obiskovali šolo v Šoštanju, v cerkev so hodili v Šoštanj, poročali smo se v Šoštanju in vse dokumente smo urejali v Šoštanju, z Velenjem nismo imeli popolnoma ničesar. Preložani in Družmirčani, ki stanujejo v Velenju ne povedo, da so Velenjčani, ampak so še vedno Šoštanjčani. Z sovzami v oči so mi pripovedovali, kako je bilo, ko so se morali seliti in zapustiti svoje sosedje in prijatelje. Kazali so mi dokumente, ki niso bili kot kupoprodajna pogodba, ampak razlastitveni list. Časa so nekateri imeli le nekaj dni za odselitev, zato so se strinjali z vsako rešitvijo, da bi njihova družina ne utrpela še večjih traum. Družmirski gasilci so obvladovali celotno Družmirje in Preloge. Koledarje so nosili do Glinškovskega klanca, to se pravi tam kjer stoji danes tako imenovano naselje (kintakunte), na drugi strani pa do gostilne Polanc pri Esotech. Mnogi Velenjski veljaki so stanovali v teh krajih in se danes zaradi svojih stolčkov odpovedujejo svojemu dostojanstvu. Skrajšali ste mnogim življenje, pustite, da svojo življensko pot končajo kot Šoštanjčani.

Neznan (15.7.2001 13:08)

Moje razmišljanje pove, da bi se velenjska politika in vodstvo rudnika moralo zamenjati, da bi lahko živeli v sožitju. Po 10 letih samostojne države bi pa vendar morali komunisti odstopiti. Smrt fašizmu, svoboda narodu - Šoštanja in Velenja.

Jožef Kavtičnik (17.7.2001 16:36)

Od 7.7.,do 15.7.,sem bil odsoten,zato se nisem mogel vključiti v zanimivo, pa tudi "vročo"razpravo. Zahvaljujem se za skrb g.Ane ter g.Neznanega, da naj me določeni spominjo na obstoječi problem Prelog. Z vsem spoštovanjem sprejemam različna mnenja in kritične poglede ljudi, na moje delo.Že 22 let opravljam javno službo in se zavedam,da nikoli ni bilo in tudi ne bo to kar sem in bom počel VSEM vseč. Sedaj pa nekaj besed o problematiki "PRELOC". Po vložiti zahtevka o priključitvi Družmirja in Prelog K občini Šoštanj, sem osebno dvignil v DZ RS vso vloženo dokumentacijo in jo prinesel v Velenje.Z g. Martinškom sva se dogovorila, da bomo dokumente dali v strokovno proučitev pri MO Velenje in na osnovi te analize odločili nadaljnje ukrepe.Problematika ni tako enostavna, saj je vprašanje zemlje in lastnine,zato bo reševanje zahtevalo veliko mero strpnosti in tudi strokovnih argumentov.Vsem se zahvaljujem za skrb ,za vaše cenjeno mnenje in pripombe z željo, da bi obdržali kulturni in spoštljiv odnos tudi do drugače mislečih.Lep pozdrav v Šaleško dolino, z odličnim spoštovanjem Jožef.

Šoštanjčan (18.7.2001 8:21)

Spoštovani gospod Jožef, vsi vemo, da politiki, ko se borijo za položaje veliko obljublajo in lažejo, kar je najhuje pa se te laži potem razvlečejo skozi celo leto in vsa leta. Tudi v vašem odgovoru se to vidi. Bolje je priznati, da ste bili seznanjeni z namenom g. Kopušarja vendar tako ali tako tega dejanja niste mogli preprečiti. Čeprav sta v isti stranki mora vsak skrbeti za svoj "grunt".

Neznan (18.7.2001 12:43)

Bojan in Jožef! Vprašal bi vaju, če sta mogoče opozorila na debato tudi vajinega kolega Kopušarja, ker bi bilo res zelo zanimivo tu prebrati še njegove argumente. Bojan glede referenduma se pa ni potrebno prav nič sprenevedati ??? Kakšen referendum na nenaseljenem območju ??? Kvečjem bo vse skupaj le politična odločitev, je pa seveda samo vprašanje kdo bo pač tu močnejši..... Medtem pa lahko povemo vsak svoje mnenje!! Lep pozdrav iz Šaleške doline!! PS: Naj že nekdo predlaga skupno občino Velenje-Šoštanj pa imejmo vsakih 5 let župana iz drugega mesta pa bo (al pa na pol leta kot EU)

Bojan Kantič (18.7.2001 13:32)

Že večkrat sem javno izrazil svoje mnenje glede možnosti razpisa referenduma. Ni sporazuma! Ni prebivalcev in ni referenduma! Torej...

Kopušar (18.7.2001 13:43)

Pozomo spremljam Vaše debate glede Prelog. Moje stališče je jasno zapisano v pobudi, zato ga ne ponavljam. Argumente za in proti skrbno beležim, da bom vedel na pravem mestu pravilno reagirati. Lep pozdrav vsem sodelujočim v razpravi.

POSLOVNI RAČUN

TRANSAKCIJSKI RAČUN

S prenosom vašega računa vam poleg vodenja poslovnega računa v banki, nudimo še:

- polog in dvig gotovine na bančnih okencih in preko dnevno nočnega trezorja
 - klasični limit na poslovnem računu
 - depozit na poslovnem računu
 - opravljanje plačilnega prometa s tujino in dokumentarno poslovanje
 - izdaja poslovnih čekov
 - premostitveni kredit za imetnike okvirnih kreditov, ki prenašajo račun iz APP na banko
- Želimo vam veliko uspehov pri poslovanju

banka velenje

Banka Velenje d.d., Velenje, bančna skupina Nove Ljubljanske banke

moj radio
107 MHz FM

gsm-sms: 041/37 11 11
mojradio@mojradio.com
www.mojradio.com

ŠOŠTANJ · 1911 mesto
ŠOŠTANJ · 1941 . osvobodeno mesto
PRAZNIČNOST
ŠOŠTANJ · 2001 . .svobodno mesto

NA VHS KASETI
Septembra bo na voljo VHS kaset, pripravljena po predstavi, ki je bila v kulturnem domu Šoštanj dne 28. VI. 2001. Vsebuje film-razglednico "SVOBODNI ŠOŠTANJ"
Predvidena cena bo 3.200 SIT.
V prednaročilu je cena 2.500 SIT.
Prednaročila sprejema uredništvo LISTa.

ANONIMNI ALKOHOLIKI

Uspešna oblika pomoči pri zasvojenosti z alkoholom

Ker za alkoholika ni dovolj, da preneha piti in da ne seže po prvem kozarcu, se v skupnosti AA predvsem:

- srečuje z drugimi sebi enakimi
- nauči spoznavati alkoholizem kot bolezen
- nadomesti obup z upanjem
- postavi temelje za izboljšanje odnosov v družini in družbi
- gradi samopodobo in zaupanje vase

Najdete jih:

Celje

torek: Dom upokojencev, Jurčičeva 6 od 19.00 -21.00 ure

četrtek: ZD Celje-predavalnica Gregorčičeva 5 od 18.00 - 20.00 ure

petek: ZZDV Ipavčeva 18 od 18.15 - 20.00 ure
kontaktna oseba Jože 577 14 59 in Mitja 584 53 01

Slovenske Konjice

četrtek: ZD od 18.00 - 19.30 in 19.30 - 21.30

kontaktna oseba Marjan 577 44 95

Velenje

ponedeljek: Dom za varstvo odraslih, Kidričeva 1c od 18.15 - 20.00 ure

kontaktna oseba Hemo 586 52 68

Zalec

sreda: bivši notariat Levstikova 15 od 19.00 - 21.00

kontaktna oseba Cveto 570 20 03

LAHKO PA POKLIČETE 01 433 82 25 ali PIŠETE: AA p.p. 3512 1001 Ljubljana

SREČANJE KRVODAJALCEV

Kar petsto darovalcev krvi se je srečalo v soboto, 2. junija na rekreacijskem prostoru v Ravnah pri Šoštanj, na tradicionalno, vsakoletno športno in družabno prireditev. Organizatorja Območno združenje Rdečega križa Velenje ter Krajevni odbor RK Ravne pri Šoštanj (ki sodi med marljivejše organizacije sploh), je srečanje pripravil v sodelovanju s svojimi aktivisti ter delavci strokovne službe OO RK Velenje, nanj pa povabil vse darovalce, s področja občin Šmartno ob Paki, Šoštanj in Velenje. Vzdušje je bilo pristrčno, prijazno in zabavno, saj takšni so tudi ti ljudje, prostovoljni darovalci krvi.

Ob tej priložnosti ter ob letu prostovoljstva svetovne organizacije OZN, je spregovoril predsednik Območnega združenja RK Velenje Jože Medved in se zahvalil darovalcem za humano poslanstvo. Ob tem naj dodam, tudi kot avtor zapisa, da tako visoke morale, humane pripadnosti bistvu delovanja Rdečega križa ter tolikšnega odrekanja, kot ga nudijo člani RK s področja navedenih občin, tudi po besedah predsednika slovenske organizacije RK dr. Vladimira Toplerja pred nedavnim, zlepa ne najdeš, ne v naši deželi, ne v svetu. Zato je zahvala darovalcem in aktivistom RK ter še posebej tistim posameznikom, ki v krajevnih organizacijah sprejemajo na svoja pleča občutna socialna in organizacijska bremena, najmanj, kar lahko storimo tudi javno.

Občina Šoštanj je lahko ponosna na svoje aktiviste, predstavnike Rdečega križa ter na vse tiste, ki kljub vse bolj skomercializirani družbi, še vedno dajejo del sebe za preživetje drugih.

Srečanje v Ravnah pri Šoštanj pa je še nekaj posebnega. Ekipa, zbrana okrog Jožeta Janičiča ima veliko srce, pridne roke in vse posameznike imajo radi tudi vsi drugi. Prav zato se jih vsako leto zbere več sto in s tem zagotavljajo sodelovanje vnaprej. Ob tej priložnosti pa je pomembno, "da se zahvalim v imenu vodstva RK Velenje" je dejal Jože Medved, "tudi vsem podjetnikom, nesebičnim menažerjem, direktorjem in drugim poslovnim ljudem, ki omogočajo svojim delavcem, da lahko darujejo kri v času delovnega dne. Gre za naše ljudi, za naš obstoj in številna posamezna življenja. Zato - hvala jim!".

Jože Miklavc

Kaj pa pravijo krvodajalci sami?

Na letošnjem srečanju v Ravnah jih je bilo veliko prvič. Kot, da so nekateri malo sramežljivi, ali pa skromni, saj ob dajanju krvi v večini ne mislijo na lastne koristi. A se kljub temu poraja vprašanje: kako dolgo bo humanost še vrlina, in kako dolgo bo imelo krvodajalstvo še pravo ceno? Upamo, da vedno.

Vinko Tajnik iz Raven,

Je darovalec krvi že od 73. leta in je daroval kri že 21-krat. Krvodajalstvo mu

Vinko Tajnik

pomeni humanost, katero je potrebno še naprej vzdrževati, tudi sicer je aktiven v odboru RK Ravne, kjer se aktivno udeležuje skupnih akcij.

Janez Meh iz Raven;

Krvodajalec je postal v času služenja vojaškega roka zaradi skupnih ciljev. Nato je postal reden krvodajalec in daje kri tudi dvakrat letno za bolnico Celje več kot

Janez Meh

30x, krvodajalec pa je tudi v rudniku. Krvodajalstvo je v družini, vendar ne podpira plačevanja krvi ali pa dajanje krvi za vsako ceno in za korist. Tudi sam je že enkrat potreboval kri.

Dragica Praprotnik;

Kri je dala že 38x. Gospa Praprotnik svojo misel, da kri rešuje življenje goji tudi v

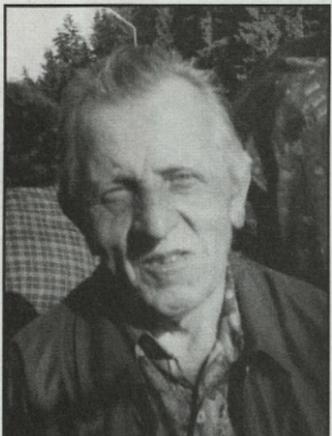

Dragica Praprotnik

družini, kjer trije sinovi in mož vsi dajejo kri. Pri humanih akcijah priložnostno pomaga pomoči potrebnim.

Matevž Klavž iz Raven;

Matevž je star 72 let, za krvodajalstvo se je odločil malo kasneje, ker je imel, kot prizna, malo treme. Ko pa se je enkrat odločil, gre na akcijo vsako leto.

Matevž Klavž

Krvodajalstvo se mu zdi način življenja in razmišljanja in mu je spremenilo življenje.

Jože Jančič iz Raven,

je krvodajalec, ki bo v kratkem dal kri že sedemdesetič. Kot predsednik odbora RK

Jože Jančič

Ravne je zelo ponosen na tamkajšnji odbor, saj so ljudje zelo pridni in pripravljeni sodelovati. Zato se je tudi srečanje krvodajalcev v Ravnah tako prijelo. Tamkajšnji odbor ga je v sodelovanju z Območno organizacijo RK Velenje organiziral že petič in upajo, da bo tako tudi vnaprej.

Anton Petelinšek iz Velenja,

je krvodajalec od 71 leta, kri pa je daroval že kar 93. Krvodajalstvo je že kar v družini, ker je bila tudi njegova mama

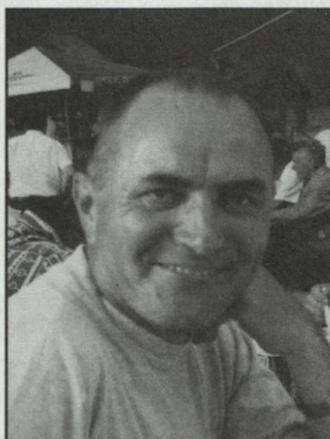

Anton Petelinšek

aktivna krvodajalka. Vzpodbudilo pa ga je tudi vzdušje, ki vlada med krvodajalci. Zaposlen je v Premogovniku, na srečanju pa je bil letos prvič.

Janko Pogladič iz Velenja,

je daroval kri že med služenjem vojaškega roka, ko je bil ranjen njegov prijatelj. Kasneje se sicer ni redno udeleževal akcij, ker pa je veliko na cesti, saj poučuje pri

Janko Pogladič

avto šoli Antlejš, se dobro zaveda pomembnosti krvodajalstva. Sam še ni rabil krvi in tudi ne razmišlja o tem, da bi jo dajal zato, ker jo bo tudi sam potreboval. V Ravnah je prvič in mu je zelo všeč, saj je druženje z isto mislečimi ljudmi izkušnja več.

(anketa in fotografije): Milojka Komprej

ANGELI

BLUES

Podjetje za usposabljanje in zaposlovanje invalidov, d.o.o.

INVALIDSKA PODJETJA

Invalidska podjetja so podjetja, v katerih naj se po teoretičnih osnovah zaposlujejo skupine najhujše prizadetih invalidov. Njihovo programsko osnovo usposabljanja in zaposlovanja pa izvajajo s proizvodnjo izdelkov ali opravljanjem storitev na tržišču ob konstantnih ekonomskih olajšavah, ki jim seveda omogočajo, da kljub zmanjšani storilnosti invalidov in višjim stroškom iz različnih vzrokov, vendarle izkazujejo pozitivne rezultate poslovanja. Na ta način vzdržujejo določene civilizacijske nivoje za invalide in imajo vsekakor pozitiven ekonomski vpliv na državo.

Izhajamo iz dejstva, da invalidsko podjetje omogoča težje prizadetim invalidom socialno vključenost, zaradi česar se v teh podjetjih zaposlujejo le tisti invalidi, ki se glede na svojo invalidnost in preostalo delovno zmožnost ter glede na svoje zdravstveno stanje ne morejo usposabljanje in zaposliti pod enakimi pogoji, kot drugi invalidi. Upoštevajoč načelo normalizacije in integracije, v invalidskih podjetjih ne smejo biti zaposleni samo invalidi, ampak tudi neinvalidni delavci, ki pa jih je lahko največ 60%.

V Sloveniji je status invalidskih podjetij v zakonodaji ustrezno urejen. Pridobi ga lahko družba z omejeno odgovornostjo, delniška ali komanditna družba ob pogoju, da med celim poslovnim letom usposablja in zaposluje najmanj 40% invalidov, predhodno soglasje pa izda Vlada Republike Slovenije. Vsebinske in ekonomske vidike za invalidska podjetja specialno uravnava Zakon o usposabljanju in zaposlovanju invalidov.

Država z ekonomskimi olajšavami in namenski finančnimi sredstvi lajša poslovanje invalidskih podjetij, vse te olajšave pa so vezane na družbeno funkcijo invalidskih podjetij. Sredstva so strogo namenska in morajo biti uporabljena za prilagoditve delovnih mest invalidom, za tehnološke izboljšave delovnih mest za invalide, odpravljanju ovir za invalide...

Pri statistični primerjavi slovenskih kazalcev s stanjem v državah Evropske unije je opazno večje število invalidskih podjetij v Sloveniji, vendar je pri nas večje število manjših podjetij, poleg tega pa na to stanje očitno vpliva tudi kvotni sistem, ki se v evropskih državah uporablja, pri nas pa še ne.

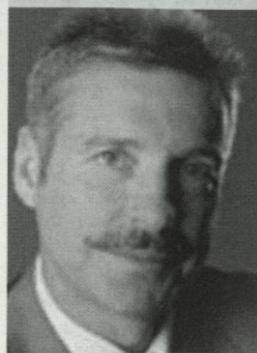
V Sloveniji je v invalidskih podjetjih zaposlenih približno 15% vseh zaposlenih invalidov. Med invalidskimi podjetji prevladujejo podjetja z 11 do 50 zaposlenimi, med njimi pa prevladujejo delovni invalidi. Približno 90% vseh invalidskih podjetij je nastalo v 90-tih letih, od tega 60% kot posledica reorganizacije večjih gospodarskih sistemov. Zasnove gospodarske dejavnosti so zelo raznolike, največ jih je s področja predelovalne dejavnosti. Trenutno v naši državi posluje 149 invalidskih podjetij (stanje december 2000).

Med nestrokovno javnostjo v Sloveniji prevladuje mnenje, da invalidska podjetja dobro »živijo« na podlagi bonitet države, resnica pa je taka, da skoraj polovica teh podjetij posluje z izgubo, da so le redka uspešna, to pa predvsem tista, ki so zrasla na realnih tržnih programih, ki se povsem tržno obnašajo, so našla ustrezne tržne niše in so se kljub posebnostim v poslovanju prilagodila tržnim zahtevam. Večino ekonomskih olajšav lahko ta podjetja namreč realizirajo šele takrat, ko so svoje izdelke ali storitve že prodale na trgu. Le manjši del ekonomskih olajšav namreč direktno izvira iz različnih javnih finančnih virov.

Janez Pušnik

Pismo s poslanskega sedeža št. 50

Jožef Kavtičnik

kako se stvari odvijajo sedaj, sem se v tem razmišljanju motil.

Za seje Državnega zbora še vedno dobivamo zahtevne in preobsežne vsebine dnevnega reda, s preko 50 - timi točkami. Tako zajeten dnevni red je nemogoče predelati na redni seji, zato se točke prenašajo na izredne seje, ki sledijo rednim. Pred zasedanjem Državnega zbora moramo vsebine obravnavati na matičnih odborih, kjer se v večini primerov izpostavi problematika, možne rešitve ter dopolnila k zakonom. Na odborih poslanci v manjših skupinah bolj intenzivno ter podrobno obravnavamo predlagano tematiko. Te seje se velikokrat zavlečejo v pozne večerne ure. Sem član treh odborov Državnega zbora, zato bom nekaj vrstic namenil problematikam, ki smo jih na odborih obravnavali. Izpostavil bom tiste vsebine, ki so bile zame pomembnejše.

1. Na odboru za finance in monetarno politiko smo obravnavali predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o Banki Slovenije, ki smo ga nato umaknili iz obravnave. V nadaljevanju bom navedel zakone, ki smo jim na odboru posvetili večjo pozornost: predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o javnih financah, Zakon o privatizaciji bank, Zakon o revidiranju in Zakon o DDV. Pred kratkim smo obravnavali predlog zakona o spremembi stopnje DDV iz 19% na 8% za posebne namene, ki ni dobil podpore odbora. Od omenjenih sta najbolj burni razpravi sprožila predlog Zakona o DDV, ter Zakon o privatizaciji bank.

2. Na odboru za šolstvo, kulturo, znanost, šport in mladino smo obravnavali številne predloge zakonov:

- predlog sprememb in dopolnila Zakona o osnovni šoli,

- predlog sprememb in dopolnila Zakona o gimnaziji,

- predlog sprememb in dopolnila Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja.

Te tri spremembe zakonov smo obravnavali po hitrem postopku. Na odboru nobeden od predlaganih sprememb zakonov ni bil deležen večje pozornosti poslancev. Spremembe, ki jih je predlagala vlada, so bile za poslance sprejemljive. Na seji v Državnem zboru, pa so posamezni poslan-

ci želeli spremembe nekaterih členov zakona, zato so vložili amandmaje. To je na seji DZ sprožilo nekoliko daljšo razpravo. Največ pripomb je bil deležen predlog in dopolnila Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja. Predvsem so bile pripombe na postopek imenovanja ravnatelja, ter na organizacijo in financiranje prevoza otrok v šolo.

Veliko polemik je sprožil predlog Zakona o knjižničarstvu. Največ v členih, ki se nanašajo na imenovanje direktorja, ter člene, ki se nanašajo na financiranje osrednjih knjižnic.

3. Na Odboru za zunanjo politiko smo se seznanili s postopki ter prizadevanji ministra in Vlade na pogajanjih za ureditev razmer med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško. Omenjeno problematiko smo obravnavali na zaprtih sejah. To je izredno zahtevna tema, saj gre za odločitve, ki so strateškega pomena za obe državi. Pred odločitvijo o sprejemu maloobmejnega sporazuma med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško v Državnem zboru, nas je predsednik Vlade, dr. Janez Drnovšek seznanil z odločitvijo slovenske in hrvaške vlade, da sta potrdili besedilo Sporazuma o meji ter Sporazuma o Jedrski elektrarni Krško.

V nadaljevanju smo poslanke in poslanci z veliko večino potrdili ratifikacijo maloobmejnega sporazuma.

Pred nami je še ratifikacija dveh pomembnih sporazumov:

- Sporazum o JEK,

- Sporazum o meji med Republiko Hrvaško in Republiko Slovenijo, ki ju bomo v

Državnem zboru obravnavali na naslednjih sejah.

V sled dobrega sodelovanja z vodstvom Šolskega Centra Velenje, sem na njihovo željo uredil, da je v mesecu juniju na delovno srečanje v Velenje prišla šolska ministrica z državnima sekretarjema. Delovno srečanje smo razdelili na tri dele:

I. razgovor ravnateljev osnovnih šol, direktorice Ljudske univerze in vodstva Mestne občine Velenje s predstavniki Ministrstva;

II. predstavitev organizacije Šolskega Centra Velenje;

III. možnosti prestavitve delavnic Šolskega centra Velenje na novo lokacijo in sodelovanje Šolskega Centra Velenje s Premogovnikom.

Ministrica, dr. Lucija Čok je po končanem obisku izjavila, da je z delovnim srečanjem v Velenju zadovoljna, da podpira prizadevanja vodstva Šolskega Centra Velenje pri ustanovitvi Medpodjetniškega izobraževalnega Centra in jim bo pri tem tudi pomagala.

Tudi v tem prispevku sem navedel le delček dogodkov, pri katerih sem tudi sam sodeloval.

Želim vam lepe počitniške dni ter prijeten dopust.

KAJ JE IN BO ORGANIZIRAL OBČINSKI ODBOR ZLSD V TEH POLETNIH MESECIH

Kljub počitniškemu utripu, ki ga je že čutili, je bil OO ZLSD v juniju in juliju še aktiven.

26.6. je bil v Vili Široko v Šoštanj poslanski večer. Bojan Kontič, poslanec iz vrst ZLSD Šoštanj, ga je na pobudo OO ZLSD Šoštanj, pripravil v Šoštanju.

Gost, ki ga je prav tako predlagal OO ZLSD Šoštanj, je bil minister za notranje zadeve dr. Rado Bohinc. Da je bil izbor gosta pravilen, je dokazal do zadnjega kotička zaseden prostor v Vili Široko. Tudi vprašanja, ki so jih prisotni zastavili ministru, so bila aktualna in so se dotikala trenutnih perečih tem.

Prisotni smo slišali tudi nekaj zanimivosti na temi: obisk Bush - Putin in begunci v Sloveniji. Poslušalci so se dotaknili s svojimi vprašanji tudi teme "Generalni direktor slovenske policije Pogorevc", ki razburja del slovenske javnosti. D. Bohinc je opisal svoje razloge za vstop v vlado in sprejem zelo zahtevnega ministrskega resorja, z gostiteljem sta se dotaknila ministrove politične preteklosti, dr. Bohinc pa je poslušalcem zaupal tudi nekaj zanimivosti iz ozadja obiska Bush in Putina, seveda v okviru tega, kar kot minister lahko pove širši javnosti.

V juniju smo izvedli med našimi člani in simpatizerji tudi anketo, s katero smo želeli izvedeti njihove želje in potrebe, ki naj bi jih stranka realizirala. Iz ankete je bilo razvidno, da si člani želijo razgovorov z vodilnimi ljudmi ZLSD Šoštanj enkrat mesečno, kjer bi jim lahko neposredno posredovali svoje pobude, mnenja, ter probleme. Zato bomo v mesecu septembru pričeli z delovanjem take pisarne. Predvidoma bomo v mesecu septembru organizirali tudi izlet v Ljubljano - obisk DZ in sprejem pri predsedniku Državnega zbora Boruta Pahorju.

V ZLSD se že tudi pripravljamo na lovsko razstavo, ki jo bomo z Lovsko družino Smrekovec pripravili v sklopu prireditve s počastitve 8. oktobra - krajevnega praznika KS Šoštanj. Še prej pa bomo tudi v mesecu septembru organizirali pri Ribiški koči v Šoštanju piknik in če ne prej, se zagotovo vidimo takrat.

tajnik OO ZLSD
Cvetka Dražnik Ladinek

OKREPLJEN VRH SOCIALDEMOKRACIJE

SDS

V mesecu juniju so Socialdemokrati občinskega odbora Šoštanj izvedli kar nekaj aktivnosti.

Sklicali so dve konferenci, prvo kot pripravo na kongres, ki je bil v Celju in sta se ga udeležila dva delegata Šoštanskega odbora. Drugo pa z namenom, da povečajo število članov izvršilnega odbora, kar jim je omogočil nov statut sprejet na kongresu. Po novem tako šteje izvršilni odbor kar trinajst članov. To je po besedah predsedni-

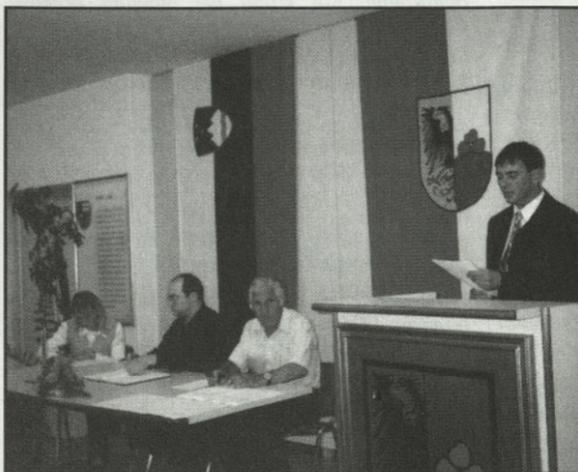

Foto: Milojka Kompreg

ka stranke dobra poteza, kajti prihaja čas intenzivnejšega dela ob prehodu v evropsko skupnost, in pa ob bližajočih se volitvah in tu bo imel nov odbor precej dela. Malo bolj kritično pa so člani odbora spregovorili o lokalni politiki, ki je po mnenju mnogih premalo razvojno naravnana in se trenutno ukvarja le z reševanjem lastne birokracije. Svetniška skupina Socialdemokratov, sicer poizkuša vplivati na odločitve sveta občine, vendar je kot stranka v opoziciji večinoma preglasovana. To pa ni dobro za razvoj občine v prostoru, kjer že razviti kapital sosednje

Velenjske občine, prevzema vse ključne funkcije gospodarjenja, obrobje pa je tako obsojeno na stagnacijo. Skratka, prevladovalo je mnenje, da je sedanja koalicija premalo naredila za izboljšanje pogojev življenja in gospodarjenja, tako na nivoju prostorskega urejanja, kot tudi na področju aktov, ki bi pritegnili k nam kapital od drugod.

Kot drugo aktivnost pa so Šoštanski Socialdemokrati v dvorani kulturnega doma organizirali tudi okroglo mizo s poslancema državnega zbora g. Pukšičem in g. Jerovškom, oba iz vrst SDS. Razprava se je odvijala v smeri trenutne ocene politične in pa predvsem socialne in gospodarske situacije po desetih letih osvoboditve Slovenije. Po besedah g. Pukšiča je socialni položaj večine državljanov zelo slab, saj je vlada s svojo politiko dopustila krajšo družbenega premoženja in s tem omogočila neizmerno bogatenje ožjega, elitnega kroga ljudi. Zaradi tega je izginil tako imenovani srednji sloj, najnižji sloj prebivalstva, pa že životari na robu revščine. G. Jerovšek je govoril o problematiki privatizacij bank v Sloveniji in pasteh, ki prežijo ob tem. Razjasnil je tudi precej malverzacij, ki so se dogajale pod vodstvom vladnih instrumentov, pa le ti niso poizkušali vplivati na njihovo preprečitev. Vprašanja prisotnih so iz sedežev kar deževala. Od protesta, da morajo trgovci delati še za praznik dela, do lokalnih zadev, kot so poprava občinske meje občine Šoštanj, problemov ki se sprožajo ob procesih globalizacije... Iz vseh pogovorov pa se je skratka dalo razbrati, da Šoštanski socialdemokrati resno pristopajo k delu in okrepljeni kot so sedaj, načrtujejo veliko potez, ki bodo pripomogle k izboljšanju položaja na politični, predvsem pa na lokalni ravni.

IO SDS Šoštanj

Prometni kotiček št. 7

Matjaž Cesar

Počasi a vztrajno se bližamo središču mesta Šoštanj. Pred nami je četrta kritična točka na obravnavani državni cesti. Križišče pri gostinskem lokalnem Ippon je povsem normalno križišče še iz časov pred več kot 30 leti, ko je v Sloveniji po naših cestah vozilo okoli 50 000 vozil. Takrat se je skozi mesto Šoštanj dnevno morda peljalo 30 do 60 vozil, med katerimi je v tistih časih bilo več konjskih vpreg kot kamionov. Moderna cesta po tej trasi, mimo bazena, je bila speljana že v tistih časih. Pred nekaj leti je tudi stranska priklonka cesta dobila asfaltno prevleko. Ni kaj, napredek je viden. Pa preidimo k problemu. V sedanjem času se v Sloveniji po cestah vozi 1. milijon vozil. Moja ocena je, da se po omenjenem vozišču dnevno v obeh smereh pelje okoli 8 do 10 tisoč vozil. Dokler je bilo na mestu sedanjega lokala Ippon še staro železniško skladišče je bil promet dokaj neoviran, saj je bilo na stransko cesto vezanih bolj malo uporabnikov. Sedaj, ko stranska cesta služi kot dovoz do skladišča Era trgovine, stranskega železniškega tira in do parkirišča pred gostinskim lokalom, so prometne situacije zaradi prisotnosti velikega števila udeležencev zelo nevarne in jih lahko imenujemo že kar prometne zagate.

Križišče iz nobene smeri ni označeno z opozorilnim prometnim znakom, ki bi voznike opozarjal na nevarnost. Poleg tega je križišče nepregledno, ker je locirano na začetku dolgega ovinka. Nima pasu za zavijanje v levo iz smeri Šoštanja proti Velenju in kadar iz nasprotni smeri zavijemo z glavne ceste desno na stransko, nimamo dovolj manevrirnega prostora zaradi vozil, ki so pravilno ustavljeni na označenih parkirnih prostorih pred gostinskim lokalom Ippon. Torej moramo svoje vozilo sredi križišča ustaviti, peljati nekaj metrov vzvratno in šele v drugem poizkusu lahko zapeljemo dalje. Poleg osebnih vozil se na stranski cesti pojavljajo tudi vozniki z najdaljšimi tovornimi vozili (vlačilci), ki jih parkirajo na ravnem delu stranske ceste ob železniški progi. Maneviranje s temi dolgimi kamioni na srečo zaradi malih dimenzij

križišča ni omogočeno drugače kot, da se zapeljejo iz stranske ceste v smeri proti otoku pri avtobusni postaji, tam vozilo zasučejo in se odpeljejo nazaj proti Velenju. Obratni vrstni red zvojnje uberejo takrat, kadar želijo zapeljati na stransko cesto. Kar mnogo ostrih zaviranj je bilo potrebnih do sedaj, ker nekateri pač pozabimo na omejitve hitrosti, ko se peljemo iz centra mesta proti gasilnemu domu, pa nas tisti, ki zavija proti Ipponu kar malce preseneti, ko mora čakati nasproti vozeče vozilo. Veliko voznikov, ko se s stranske ceste vključujejo na glavno, enostavno prevozi prometni znak STOP. Ko vozijo v križišče, pogledajo samo v smer iz katere je posneta tudi naša fotografija in brez ustavljanja zapeljejo proti centru mesta. Še pomislijo ne na neobveščene prehitevaljočega voznika, ki morda prihaja po levem voznem pasu.

Enega od problemov v nočnem času prispeva tudi nepopolna javna razsvetljava, ki se v smeri proti Šoštanju konča pred omenjenim križiščem in se ponovno prične šele po 50. metrih. Torej je križišče v tako imenovani črni luknji in s tem izredno nevarno za kolesarje, kadar le-ti v smeri proti Velenju, zavijajo iz glavne na omenjeno stransko cesto in svetlobna telesa na njihovih kolesih

pri malih hitrostih ali takrat, ko se morajo ustaviti, malo ali pa sploh ne svetijo. Problematiko tega križišča je po mojem laičnem mnenju možno rešiti samo na en način. Sredino križišča je potrebno pomakniti za približno 15 do 20 metrov od središča Šoštanja na mrtvo točko ovinka, od koder je potem preglednost v obe smeri enaka. Poleg tega se zveča obračalni krog, kadar zavijamo desno z glavne ceste v smeri Velenje - Šoštanj. Tudi dolgim tovornjakom je takrat omogočeno normalno manevriranje v obeh smereh. Tukaj je možna združitev dveh križišč v enega. To sta križišči pri gasilnem domu in današnje obravnavano nevarno križišče.

V naslednji številki Lista se bomo odpravili do pete kritične točke na naši poti. To pa je glavna avtobusna postaja v mestu Šoštanj.

Foto: Zdravko Kočevar

Intervju z dekanom dekanije Šaleška dolina, g. Jožetom Pribožičem

Občinska nagrada je bila priznanje vsem, ki pomagajo

Vočina ljudi vas pozna pod nazivom "šostanjski župnik", mnogi pa bi radi vedeli, kje so vaše korenine?

Moja rojstva fara je Brestanica. Nekdanji Rajhenburg, ki je bil do druge svetovne vojne znan po trapistovskem samostanu, kjer so bivali menihi - trapisti. Znana je bila njihova čokolada Imperial, likerji, znani sir trapist. Imeli so precej vinogradov. Leta 1947 pa so bili pregnani in njihova lastnina se je nacionalizirala pod znanim geslom: zemljo tistemu, ki jo obdeluje.

Kako velika je bila vaša družina?

Nas je bilo sedem otrok. Jaz sem najstarejši. Družina je kmečkega porekla, iz vasi Gorica pri Brestanici. Rojen sem bil leta 1947.

Kaj vas je potegnilo v duhovniški poklic?

Ni bila samo ena stvar takšna, da bi zanjo lahko rekel: to me je potegnilo med duhovnike. Naša družina je bila verna in tudi drugače tesno povezani z delovanjem cerkve. V podružni cerkvi v domači vasi so bili moji domači vseskozi cerkveni ključarji, kar so še. V naši hiši se radi ustavljajo duhovniki. Imel sem tudi dva strica duhovnika in dve teti redovnici. Še vedno drži reklo, da zgodni vlečejo.

Mene je po osnovni šoli v domačem kraju zaneslo v Maribor v državno gimnazijo, ki sem jo obiskoval iz Slomškovega dijaškega semenišča.

Iz tega se vidi, da ste se za ta poklic odločili takoj po osnovni šoli, kar se mi zdi kar zgodaj?

Odločitev še ni vse. To je bil le nek nov začetek. Danes lahko rečem hvala Bogu, da smo imeli v Slomškovem dijaškem semenišču vzgojitelje, ki so znali duhovni poklic gojiti.

Kdaj ste peli novo mašo?

Leta 1972, drugega julija, v Brestanici.

Kolikor se spominjam, so se tudi v našem koncu pričele slavnostne nove maše nekje v 70-tih letih prejšnjega stoletja.

Da. Prvi dve novi maši sta bili v Šostanj leta 1970, in sicer sta bila takrat novomašnika Jože Turinek in Martin Tajnik. Rad bi opozoril, da duhovni poklic počasi raste. Najprej štiri leta gimnazije, pa študij teologije, to je mimogrede deset let, pa še služenje vojaškega roka je treba pristi. Nove maše, ki so bile od leta 1970, do leta 1976 po Sloveniji kar masovne, so peli duhovniki iz tiste generacije, ki smo se odločili za poklic v času, ko je prejšnja oblast najbolj "mlatila" po cerkvi. Znano je, da je bilo od leta 1947 do 1956 skoraj polovico duhovnikov zaprtih. Tako se je tudi v tem času udeležil pregovor, da je "kri mučenice seme novih kristjanov." Moj kolega iz Amerike, profesor svetega pisma se rad pošali, da je Cerkev tako kot zrezek: bolj ga tolčeš, večji in slajši je!

Po novi maši sem bil tri mesece na "počitniškem delu" v romarski cerkvi na Svetih gorah pri Bistrici ob Sotli. Potem sem bil leto dni v Kamnici pri Mariboru, sedem let v Konjicah, nato pa sem leta 1980 nastopil tukaj službo župnika.

Kakšno delo vas je pričakalo v Šostanju?

Ko si nastavljen za župnika si pač nastavljen za dušno pastirstvo. Tridesetega junija 1974 je bila v prejšnji farni cerkvi zadnja maša, potem je sicer še bila ena nova maša zunaj. Po tistem pa so pričeli odstranjevati oltarje in stropno fresko iz stare cerkve. Dokončno so cerkev rušili in porušili 3. in 4. marca 1975. Zato je bilo tukaj vsekakor potrebno urediti vse, kar omogoča dušno pastirstvo. Nova cerkev ni bila gotova. Gradbeno je bila cerkev sicer dograjena, vendar brez vsake opreme in pred mojim prihodom je bila v njej že štiri leta vsako nedeljo sveta maša. To se pravi, da se je prejšnje župnijsko središče prestavilo na novo lokacijo leta 1976 in v takšno stanje sem prišel.

Poleg bogoslužja, kot vašega osnovnega poslanstva, se je zaradi čisto posvetnega dela na cerkvi pričel o vas širiti glas, kot o zelo sposobnem "gradbeniku".

Delo je samo pokazalo, kaj je še treba dograditi. Kljub temu pa smo potem tukaj takoj vpeljali redno vsakodnevno mašo. Od takrat naprej so tukaj tudi poroke in krsti, kar se je do takrat opravljal v šostanjski mestni cerkvi.

Na novi cerkvi pa se je intenzivno delalo vse do leta 1990. Na "šmihelsko" nedeljo, 30. septembra 1990 je bila cerkev posvečena. Temeljni kamen je bil blagoslovljen že leta 1973 in tako lahko štejemo, da se je ta cerkev gradila 17. let.

Kako ste zadovoljni z arhitekturno rešitvijo nove cerke.

Hm, počasi se privadiš. Saj veste, cerkev od zunaj ne izgleda da je to ravno cerkev. Znotraj je pa nastal prav prijeten prostor tudi zato, ker je zastavljen centralno. Vendar, če ne bi bilo notri vsega kar je, na primer lepega baročnega oltarja iz stare cerkve, pa predstavljene freske, ter novih orgel in novih slik, prostor ne bi zaživel tako, kot je.

Kdo je avtor vitražev?

Tako vitraži, kot nove slike, so delo slikarja Jožeta Zela iz Maribora.

Domnevam pa, da je tudi ta gradnja in dograditev cerkve slonela na finančnih sredstvih in udarniškem delu vernikov?

Ja, vse, zato ker je bilo tisto, kar je dal rudnik takrat za odškodnino za staro cerkev v gotovini, ob nakazilu zaradi inflacije polovico manj vredno, tretjino ostalega pa je šlo v glavnem za projekte in dovoljenja ter dograditev prve gradbene faze. Vse ostalo pa je bilo na ramenih župljanov, od njihovih darov v denarju, lesu in seveda v prostovoljnem delu.

Kljub temu, da ste tukaj delali intenzivno, pa so druge cerkve na tem koncu doline prav tako skrbno obnovljene. Kot krono naj omenim prenavo cerkvenega kompleksa pri Svetem križu.

Gotovo, ker drugače bi ljudje malo po strani gledali, če bi skrbeli samo za faro cerkev, podružnice pa zamenjali. Če so bili farani pripravljene delati na farni cerkvi, potem so bili pripravljene delati tudi v svojih podružnicah in vsaka obnovljena cerkev je pač znamenje, da jo ljudje potrebujejo. Saj so v glavnem delali tisti, ki v cerkev hodijo. Tako je tudi vsaka obnovljena cerkev dokaz vere ljudi, ki tukaj živijo. Upokojeni dunajski kardinal König, je nekoč rekel, da je obnavljanje svetišča veliko pastoralno delo.

Treba je priznati, da vaše delo, o katerem pravkar govoriva, ni ostalo neopazeno v laičnih krogih. To dokazuje nagrada občine Šostanj, ki je utemeljena na tem delu.

No, gotovo, saj gre pri obnavljanju cerkva za ohranjanje slovenske kulturne dediščine.

Ampak tudi takrat je bilo glede nagrade nekaj polemik, pa to najbrž ni tako pomembno. Zanima me, kaj vam ta nagrada pomeni?

Že takrat, ko sem tisto nagrado prejel, sem rekel, da je to priznanje vsem ljudem, ki so delali na tem, kar je bilo napisano v obrazložitvi. Nam država do sedaj ni nič prispevala pri ohranjanju kulturne dediščine. Sedaj sicer imamo odobreno nekaj za sanacijo fresk v zvoniku mestne cerkve v Šostanju, kjer gre za eno najstarejših ohranjenih slikarij v dolini iz zadnje polovice 13. in začetka 14. stoletja. Pa tudi pri tem delu bomo sami sodelovali.

Ste dekan - kaj to pomeni? Kako je sestavljena dekanija?

Naša dekanija obsega vse fare na področju Šaleške doline in ima tudi takšno ime: Dekanija Šaleška dolina. To so tri fare v Velenju, naše tri tukaj, Vinska gora, Šentilj in Ponikva.

Torej je to devet župnij v treh občinah.

Ureditev cerkve je takšna, da je krajevna cerkev škofija. Škof, ki odgovarja za pastoralno v svoji škofiji, sam ne more biti vsepovsod navzoč. Škofija je razdeljena na veliko župnij in da bi bila lažja povezava z župnijskimi središči, so na določenih področjih župnije med seboj povezane in tvorijo pastoralno enoto, ki se imenuje dekanija. Že samo ime pove; (beseda deka je iz grščine in pomeni deset), da naj bi dekanija obsegala približno deset župnij. Tako je naša škofija razdeljena na 28 dekanij.

Dekan je eden izmed župnikov v dekaniji, v bistvu je nekakšen koordinator in povezuje duhovnike med seboj. Skrbi za to, da se duhovniki redno mesečno sestajajo. Dekanija je torej nekakšen most, preko katerega ima škof vpogled v delo v celi škofiji. Mandatna doba dekana je pet let in dekana volijo vsi duhovniki v dekaniji, škof pa potem dekana imenuje. Tako se lahko sedež dekanije seli, glede na to, kateremu župniku je zaupana ta naloga. Lahko pa je eden imenovan v več mandatih. Za dekana je lahko imenovan vsak duhovnik v dekaniji, ki ima za sabo več kot deset let pastoralnega dela in ne sme biti star več kot 65 let.

Kakšna je pa vloga cerkvenih svetov?

Pravo ime je župnijski pastoralni svet in že samo ime izdaja naravo njegovega dela. Imamo pa tudi župnijski gospodarski svet, v katerem so v glavnem ključarji. Beseda svet pa naj bi poudarjala svetovanje. Torej gre za svetovalna telesa, s katerimi se župnik posvetojuje tako v pastoralnih, kot gospodarskih zadevah. Pri nas je takšna navada, da ima vsaka krajevna skupnost oziroma vas po dva člana pastoralnega sveta in ta dva se izvolita izmed štirih kandidatov. Šostanj, ki je večji pa je razdeljen na levi in desni breg. Poleg tega imamo še nekaj imenovanih članov tega sveta.

Imam občutek, da je vaša uprava malo bolj urejena, kot državna lokalna samouprava?

Ja, prav je da je uveljavljen nekakšen red, sicer je pa cerkev stara dva tisoč let, naša država pa le deset let. daljša življenjska doba pomeni več življenjskega izkustva.

Zadnje čase je ustvarjeno v javnosti veliko zanimanje za lastništvo, ki ga posejude cerkev. Ljudje imajo navado reči, da gre za "cerkveno zemljo". Kdo je pravzaprav formalni lastnik teh zemljišč?

Lastnik je župnija in sicer v našem primeru, ko gre za združeno župnijo Šostanj, Zavodnje in Bele Vode, ima to lastnino vsaka za sebe. Vsaka ima namreč svojo matično številko in tudi svojo davčno številko. Treba je povedati da v župnijah Bele Vode in Zavodnje niso imeli toliko zemlje, da bi po vojni izvajali kakšne nacionalizacije, ker so to bile mlajše župnije in so dobile le toliko zemlje, da so se lahko preživljale. Gre za približno 10 ha zemlje na župnijo.

Šostanjska župnija pa je imela nekaj čez 40 ha zemlje in njej so vzeli 32 ha. Gozdove nad Penkom na območju Lokovice smo dobili vrnjene. Kar se tiče polj, jih je dosti pod vodo, zato ti postopki še niso končani. Dobili smo vrnjeno le okoli 2 ha v okolici jezera.

Ko ste omenili jezero, je morda zanimivo, da je v postopku nastajanja ureditveni načrt Družmirje, s katerim bi uredili to območje. Kolikor mi je znano, je pretežni del vaše zemlje tam kjer so sedaj vrtovi in ravna od ribiške kočice pa proti vzhodu, do obale jezera?

Da, tisto je že naše. Nekaj zemlje pa smo zamenjali z rudnikom, ki je bil lastnik manjšega zemljišča v bližini sedanje župnijske cerkve, da smo lahko uredili parkirišče. Za okoli 15 ha pa denacionalizacijski postopek še teče.

Od tega je nekaj najbrž pod vodo?

Verjetno večina.

Kako je pa z namenskostjo te zemlje?

Če gre za obdelovalne površine, jih pač damo v najem. Pri vsem delu, ki ga imamo, se ni mogoče ukvarjati še s kmetijstvom. Časi se spreminjajo in mi z njimi.

Obstaja ideja, da bi na mestu nekdanje farne cerkve v Družmirju postavili nekakšno obeležje. Bi to podprli?

To bi bilo zelo lepo. Škoda je, da niso takrat, ko so cerkev rušili, pustili vsaj temelje in bi danes lahko imeli ves "tloris" v naravi. Mi z načrti stare cerkve seveda še vedno razpolagamo in bi jih po potrebi tudi ponudili za pomoč pri realizaciji takšnega obeležja. To bi bilo zelo zanimivo za pogledati in

to ne samo za vernike.

V tem primeru bomo tisto zemljo takoj odstopili, ker z njo pravzaprav nimamo kaj početi. Zdej se sicer ne mudi, če pa bo potrebno enkrat plačevati velike davke na nepremičnine, bo to za nas breme, saj nimamo namena iskati vrtičkarjev in od njih terjati nekakšno najemnino.

Te dni je zelo odmevna upravna odločba o vrnitvi nekaterih gozdov na Pokljuki cerkvi Katoliški cerkvi. Ali menite da gre res za iskreno skrb, da bi cerkev slabo gospodarila z gozdovi, ali pa gre za skrb t.i. politične levice, da bi cerkev tudi na ta način krepila svoj (politični) vpliv?

Zdi se, da glavni problem na Pokljuki niso gozdovi, ampak vikendi, ki se skrivajo v njih. Dejstvo je namreč, da ne more imeti cerkev preko gozda vpliv na državo. Dogaja se lahko ravno obratno! Če je država vrnila gozd in če je država tista, ki živi od davkov, mora biti zainteresirana da od lastnikov pobere davke. Sama sebi država ne plačuje davkov! Ali ni vse lastninjenje osnovano na tej bazi? Trditev, da Cerkev ne zna gospodariti, je po mojem bolj iz trte zvita.

Pa mislite, da kampanje proti denacionalizaciji gozdov ne vodi iz ozadja tako imenovani "gozdarski lobij"?

Nekdo mora končno delati v gozdu in izpolnjevati, če nič drugega, vsaj odrejen naloge, ki jih naloži gozdarska stroka. Saj škofija nima svojih ljudi, da bi gozdarili. Meni se le zdi, da je nasprotovanje vračanja gozdov čisto materialistično. Saj veste, če si je kdo kaj prisvojil ali ukradel, tistega ne more z veseljem vrniti. Vedno se najde kakšen izgovor. Država bo obdavčila tudi gozdove. In če cerkev ne bo mogla plačevati davkov, bo pač morala svoje gozdove prodati!

Če se postavim v vlogo davkoplačevalca, ki ima z gozdom samo toliko, da v njem nabira borovnice in gobe, je potem najbrž ugodnejše, da se gozdovi vračajo v naravi, kot pa da bi se iz proračuna plačevala odškodnina, država pa bi še naprej sama gospodarila z gozdovi!

No, cerkvi ni mogoče očitati, da bi slabo gospodarila s svojo lastnino. Prej bo obratno. Propadala so posestva, ki so bila poddržavljena. Že prej sva omenila Rajhenburg in znamenite trapiste ter njihovo delo. Ko je to prevzela

prejšnja država, je v nekaj letih vse propadlo, čeprav je bilo do takrat najboljše urejeno! Trapisti so imeli že ob koncu devetnajstega stoletja svojo elektrarno! Obnovljene cerkve so tudi danes dokaz, kako Cerkev gospodari.

Veliki odpori so tudi pri vračanju gozdov v Zgornji Savinjski dolini, a se zdi, da gre le za nekaj posameznikov.

Ja, navadno gre za takšne, ki bi bili pripravljene to takoj lastniti ...

Po tranzicijsko?

Ja, ja. Zato z urejanjem lastništva nastaja za takšne posameznike problem, ker postanejo zadeve transparentne in se ve kaj je od koga in kdo lahko kje kaj dela.

Ko sva ravno pri teh "dnevopolitičnih" temah, me zanima v čem je pravzaprav problem meddržavnega sporazuma med Slovenijo in Vatikanom. Nenazadnje je Sveti sedež prvi priznal samostojno Slovenijo, sedaj pa slišimo očitke, da skuša vsiliti svoj pravni red?

S tem sporazumom Slovenija na noben način ni ogrožena, ker je tudi ta sporazum povsem pastoralnega pomena. Druge vere tega nimajo, ker niso organizirane tako kot Katoliška cerkev. Recimo pravoslavne cerkve so organizirane znotraj držav in v tem primeru lahko prej pride do vpliva cerkve na državo, kot pa v našem primeru, ki je cerkev urejena na mednarodnih temeljih. Pri nas gre za piramidalno ureditev in mi imamo svojega papeža v Rimu. Drugi tega nimajo.

Že sama beseda "katoliška" tudi izvira iz grščine in pomeni svetovno, zato je pač zadeva takšna, da ne more neka cerkev sama urejati neke pastoralne zadeve, ker škofo nastavlja papež, torej Rim. Zato se zdi normalno, da so ti odnosi urejeni z nekim sporazumom. Kaj pride v tisto pogodbo, se pač določa, ker gre za več stopenj.

Ne gre pa zdaj za to, da bo lastnina neke narodne cerkve postala tuja. Zemlja je last župnije in jaz na primer ne morem prodati cerkvene zemlje v Belih Vodah, brez soglasja ključarjev in brez soglasja škofa. Sveti oče oziroma Rim nima s tem nič.

Še ena "vroča" tema: referendum. Vas moti, da se o temah, kot je "svetost življenja", sploh pogovarjamo v političnem kontekstu?

Najbrž je bilo zgrešeno to, kar je bilo dano na odločanje in sicer umetno oplojevanje zdravih žensk. To pa nima nič skupnega z zdravljenjem neplodnosti. To so vprašanja etike in medicinske stroke in vprašanje je, ali je medicini lahko dovoljeno početi vse kar zna in kar bi lahko počela. Menim, da ta referendum državi nikakor ni bil v ponos, sodim pa, da če bi bil rezultat drugačen kot je bil, bi bila to že prava sramota za državo.

Ena od značilnosti dekanije Šaleške doline je dejstvo, da je tukaj naseljenih precej ljudi, ki so prišli sem s trehuhom za kruhom iz drugih kulturnih in verskih okolij. Ali imate kakšne stike z drugimi verskimi skupnostmi, ki so tukaj navzoče.

Kaj posebnega ne, saj ni nobenih medsebojnih napetosti. Zato tudi ni kakšne posebne potrebe po sodelovanju. Sožitje je najlepši dokaz, da ni kriz in potem tudi ni nobenih potreb po gradnji ne vem kakšnih mostov. Jaz se srečujem s temi ljudi tudi v bolnišnici Topolšica in še nisem naletel na nekatoličana, ki se ne bi hotel pogovarjati z menoj. Prav prijetna so ta srečanja. Sožitje je najlepši ekumenizem.

Kakšna je usoda cerkve sv. Barbare v Velenju.

Kar se tiče Sv. Barbare, je treba povedati, da ima ta župnija sedaj novo ime in sicer je to župnija Blaženega Antona Martina Slomška.

Če se je vsaka cerkev pri nas prenovila s korajžo in voljo ljudi, tistih ki hodijo v cerkev, potem bi se lahko tudi v Velenju nova cerkev zgradila tako. Po tej plati ni nobenih dvomov. Tisto kar danes zavira gradnjo, je pač dejstvo, da ni državnega dovoljenja za gradnjo na tisti parceli, ki se nekaterim zdi preblizu centra Velenja. Prepričan sem, da ne smemo iskati druge lokacije, ker sta v Velenju že dve cerkvi na bregu. Če nič drugega, je to problem za invalide. Mestni živelj je nekaj drugega kot podeželje. Poleg tega danes tudi na podeželju ne gradimo več cerkva na vrhu hribov. To je minilo. Zemlja, tam kjer že leta stoji leseni križ, je cerkvena in sedaj čakamo da bo občina Velenje sprejela urbanistični plan. cerkev meri čas v stoletjih. Zna tudi čakati.

Iz vašega odgovora lahko razberem, da število vernikov ne upada?

Upada že, ampak upada zato, ker upada število rojstev. Če imamo več pogrebov, kot krstov, potem to pač ni vzpodbudno znamenje. Pa ne samo za cerkev, ampak za vse narod!

Gospod Pribožič, poznam nekaj ljudi, ki vam zavidajo vašega jeklenega konjička. Imate radi hitre avtomobile?

Hja, saj so omejitve vsepovsod. Nimam navade plačevati zaradi hitrosti, to se pravi, da se držim omejitvev...

Jaz se vam zahvaljujem za razgovor.

Tudi jaz vam in vam želim, da bi z "Listom" občane še dolgo povezovali.

Peter Rezman

70 LET NESEBIČNEGA DELA PGD TOPOLŠICA

"Nisem vam prinesla darila ob vašem slavlju, rada pa bi vam povedala, da sem na vaše delo zelo ponosna. Skupaj s svojimi učenci sem vas opazovala vse leto, kako ste se kot pridne mravlje zbirali v gasilskem domu in pomagali pri njegovi obnovi. Vesela sem, da imajo moji učenci v vas tako lep zgled!"

S temi besedami je topolške gasilce pozdravila predstavnica podružnične šole ga. Jana Kovič na slavnostni seji, ki je bila konec meseca junija v gasilskem domu Topolšica. Povod za to sejo je bil visok jubilej, 70. letnica delovanja društva.

Seje so se udeležili številni gostje, med drugimi tudi šoštanjski župan in poslanec v državnem zboru Milan Kopušar, direktor bolnišnice Topolšica dr. Poles, direktorica Term Topolšica ga. Lidija Fijavž, predsednik KS Skorno Florjan dr. Valter Pirtovšek, predsednik KS

Topolšica, Viki Drev, predsednik KS Zavodnje g. Tone Potočnik in številni predstavniki gasilskih društev iz GZ Velenje, pa tudi s Koroškega in Gorenjskega. Posebej pa je bil navdušenega sprejema in ploskanja deležen gospod Martin Menih, edini še živeči ustanovni član društva, ki se je seje udeležil kljub častitljivim letom.

Slavnostno sejo je vodila znana voditeljica Suzana Kok, ki je najprej napovedala nastop mlade in obetavne

pevke iz Gaberk, Aleksandre Cavnik. Po glasbenem uvodu je besedo povzel predsednik PGD Topolšica Herman Pergovnik in na kratko orisal zgodovino društva.

Društvo je bilo ustanovljeno proti koncu leta 1931 s pomočjo šoštanjskih gasilcev. Zaradi za takratne razmere dokajšnje oddaljenosti od Šoštanja, zaradi obsežnega Državnega zdravilišča in številnih kmetij, je bila to modra odločitev. Z leti so naredili gasilski dom, ki ga uporabljajo še danes, pridobili pa so tudi motorno brizgalno in ostalo gasilsko tehniko. Kot je dejal predsednik, je društvo doživljalo svoje padce in tudi viške, vedno pa je bilo v njem dovolj zagnanih ljudi, ki jih je družila želja pomagati sočloveku v stiski. PGD Topolšica pokriva zelo obširen in razgiban teren v treh KS in sicer Florjan, Zavodnje in Šentvid, kjer je problem preskrba z gasilno vodo, pa tudi težaven dostop za gasilska vozi-

la. Ob tej priliki se je obrnil tudi na župana g. Kopušarja v upanju, da bo pomagal pri izpolnitvi dolgoletne želje topolških gasilcev, po novem gasilskem domu.

Predsednik je bil v svojem govoru bolj kratak, saj so vsi dogodki lepo zapisani v KRONIKI, ki jo je društvo ob jubileju izdalo. Avtor kronike je Marjan Pocajt, v njej pa so objavljeni tudi prispevki oz. pozdravi nekaterih gasilcev in ostalih, za delovanje društva pomembnih ljudi.

Po govoru predsednika so bili k besedi povabljeni gostje. Prvi se je oglašil župan in poslanec g. Milan Kopušar. Pozdravil je vse navzoče in čestital slavljenecem. Nato so se zvrstile čestitke, predstavniki gasilskih društev pa so prinesli tudi darila, kot je že tradicija v takih primerih. Posebne pozornosti pa je bil deležen član pobratenega društva Podkoren, ki je podaril gasilsko čelado.

Gasilska zveza Velenje že več let prireja Dan gasilca v društvu, ki tisto leto slavi jubilej. Tako je bilo tudi tokrat. Predstavnika GZ Tone Berložnik in Franc Glažer sta podelila številna priznanja Gasilske zveze Slovenije in Gasilske zveze Velenje. Posebej pa je treba omeniti priznanje Gasilske zveze Slovenije za pogum, ki ga je prejel g. Leon Stropnik, PGD Šoštanj.

Herman Pergovnik in poveljnik PGD Topolšica Andrej Hriberšek sta podelila priložnostne plakete in priznanja vsem gasilskim društvom, pa tudi svojim zaslužnim in delovnim članom. Posebej pa so se seveda spomnili gospoda Martina Meniha in mu podarili krasen kip sv. Florjana.

Seveda pa s koncem seje, po kateri je bila tudi zakuska, v Topolšici slavja še ni bilo konec. Drugi dan, to je v soboto so priredili veliko paradu, ki se je udeležilo okrog 300 gasilcev in 30 gasilskih vozil iz gasilskih društev GZ Velenje, pa tudi iz drugih zvez. Vrhunec slavlja je bil razvitje prapora. Zvečer pa je bila tudi veselica, na kateri je bilo poskrbljeno za vse zabave željne.

Vsem čestitkam in lepim željam ob praznovanju se pridružujemo seveda tudi mi in želimo še obilo uspešnega dela!

Marija Lebar

TEKMOVANJE STARIH ROČNIH IN MOTORNIH BRIZGALN

Da mirno brez skrbi bi spali, so moške glavi šoštanjski se zbrali, se posvetovali, modrovali in sklenili, da gasilsko društvo bodo ustanovili

(kronika ob 80. letnici, M. Volk)

To se je zgodilo 1. junija, leta 1879. Tega dne, je bilo ustanovljeno prvo gasilsko društvo v Šaleški dolini. Danes od tega pomembnega dogodka mineva 122 let in prav je, da se včasih povrnemo v tiste dni. Zato smo se tudi letos odločili, da bomo 19. avgusta ob 14.00 uri pred gasilskim domom organizirali tekmovanje starih ročnih in motornih briz-

galn. Letos bo to že osemnajstič.

Ob tej priložnosti bi radi na ogled tekmovanja povabili tudi Vas, ki prebirate te vrstice in vam pobje predstavili staro, vendar še delujočo gasilsko opremo ter tehniko gašenja, ki so jo v mladosti uporabljali naši veterani. V sklopu tekmovanja bo prikazana vaja z lestvami in še kaj se bo našlo. Poskrbljeno bo tudi za zabavni program.

Nasvidenje torej 19. avgusta ob 14.00 uri pred gasilnim domom v Šoštanju.

Z gasilskim pozdravom Na pomoč!

Za PGD Šoštanj - mesto Anita Berložnik

PREZRAČEVANJE HLEVOV

Vsako poletje pride daljše obdobje z visokimi temperaturami zraka, ki jih pogosto spremlja še visoka relativna zračna vlaga. To obdobje težko prenašamo tako ljudje kot tudi živali, ki jih redimo. Ljudem se zmanjša delovna storilnost, živalim se zmanjša proizvodnja. V hlevu, kjer imamo živali privezane ali v prosti reji se poleti temperatura hitro dvigne preko 25 °C Celzija. Pri tej temperaturi se proizvodnja že lahko zniža za 15 do 30 %. Običajno visoko temperaturo spremlja povišana relativna zračna vlaga, kar še bolj neugodno vpliva na počutje živali. Začnejo se intenzivneje znojiti in sliniti, pospešeno dihati, pojedjo manj krme in popijejo veliko vode, poveča se število somatskih celic, poslabša se zdravstveno stanje živali. Kdaj se tako imenovani vročinski stres pojavi, je v veliki meri odvisno od proizvodnje. Krave molznice z visoko mlečnostjo so bolj občutljive na povišanje temperature kot krave molznice z nižjo mlečnostjo, krave dojilje ali goveji pitanci. Kar pa ne pomeni, da tem živalim ni potrebno zagotoviti čim bolj optimalnih pogojev reje. Posledica vročinskega stresa je znižana mlečnost po kravi, zmanjšan % beljakovin, laktoze in suhe snovi brez maščob v mleku. Zmanjša se tudi intenzivnost in trajanje pojatve, zato je potrebno odkrivanju pojatev v poletnem času posvetiti več pozornosti. Ugotovljeno je, da so najbolj občutljive na povišano temperaturo zraka krave črno bele pasme, sledijo jim krave jersey pasme, najmanj pa so občutljive krave rjave pasme (odvisno od mlečnosti). Občutljivost na vročino je odvisna tudi od starosti živali. Prvesnice so manj občutljive kot starejše živali. Tudi živali, ki se pasejo, trpijo zaradi vročine. Zato je dobro, da jim omogočimo tudi na pašni dostop do sence. S poskusi so dokazali, da tako živali več pojedjo in imajo višjo mlečnost. Dober vpliv je imela razpoložljiva senca tudi na presušene krave. Večja je bila teža rojenih telet in v standardni laktaciji 305 dni so dale za 13,6 % več mleka. Osnovni ukrep za preprečitev neprijetnosti, ki jih prinaša poletna vročina, je ureditev prezračevanja v hlevu. Svež zrak dobre kakovosti, ki ga potrebujemo za hlajenje tekom poletja in za vzdrževanje dobrega zraka pozimi, lahko zagotovimo s pomočjo mehanskih prezračevalnih naprav (ventila-

torjev) ali po naravni poti (prečno zračenje poleti, vzgonsko zračenje pozimi). Prednost imajo naravni načini zračenja, ker delujejo zanesljivo, ceneje in brez ropota. Vgradnja ventilatorja je primerna le tedaj, ko bi pravilna izvedba naravnega prezračevanja povzročila prevelike gradbene stroške. Veliko je primerov na kmetijah, ko so odprtine za prezračevalne jaške v stropu že pripravljene, manjka le še izvedba prezračevalnega jaška. Najmanjša višina prezračevalnega jaška je 4 m. Pri tej višini jaška je potreben presek jaška od 0,05 do 0,06 m²/GVŽ. Če želimo izračunati, kako veliko odprtino jaška potrebujemo, to vrednost pomnožimo z številom GVŽ (500 kg žive teže), ki jih imamo v hlevu. Višji je jašek, manjši presek potrebujemo. Izdelamo lahko enega večjega ali več manjših jaškov, ki morajo segati 1 m nad sleme. Če jih namestimo v bližini žleba ali v območju močnejše nagnjene strehe, naj segajo vsaj 2 m nad nivo strehe, da zrak ne zastaja v jaških. Nahajati se morajo na isti strani strehe (zaradi enakega vpliva vetra), sicer pa razmestitev jaškov ne vpliva bistveno na gibanje zraka v hlevu. Optimalna je sredinska razvrstitev. Stene jaškov morajo biti toplotno izolirane. Navadno zadošča 3 do 4 cm debela izolacija. Navadno na jašek namestimo pokrov, ki mora biti zaradi zagotovitve normalnega kroženja zraka z tankimi navpičnimi oporniki v primerni razdalji nameščen na jašek. Minimalno razdaljo določimo tako, da ploščino jaška delimo z njegovim obsegom (npr. pri ploščini jaška 1 m² in obsegu 4 m moramo pokrov pritrditi na razdalji 25 cm). Priporočena je dvakratna razdalja (v tem primeru 50 cm). Jašek je potrebno opremiti z dušilno loputo, ki jaška nikoli ne sme popolnoma zapreti (zagotovi le manjši presek jaška).

Potrebna površina oken za ustrezno prezračevanje je 0,4 do 0,5 m²/GVŽ.

Če ureditev pravilnega naravnega prezračevanja zahteva previsoke gradbene stroške, je rešitev vgradnja ventilatorja. Tudi tovrstno prezračevanje je potrebno skrbno načrtovati, da dosežemo željeni učinek.

Ker je proizvodnja živali odvisna tudi od njihovega počutja oziroma pogojev reje, problema prezračevanja hleva ne smemo zanemariti, temveč mu moramo posvetiti vso pozornost (tako pri novogradnjah kot pri starejših izvedbah hlevov).

Pripravila: Lidija Diklič, kmet. inž.

Pa pride policaj, pa kaj!

Z ostrim predmetom porisana vozila

Dne 11.7.01 ob 06.30 uri je na PP Velenje poklican občan iz Topolšice in naznanil, da mu je preko noči neznanec z ostrim predmetom porisal dva vozila, katera je imel parkirana pred upravo bolnišnice Topolšica. Policisti so opravili ogled poškodovanih vozil in še zbirajo obvestila o neznanem storilcu.

kraju ugotovili, da je prometno nezgodo zaradi nepravilnega prehitavanja po desni strani povzročil voznik kolesa z motorjem Tomaž G. iz Šoštanja, ki je pri tem trčil v vozilo, ki ga je prav tako vozil občan iz Šoštanja Bogdan D. Vozniku kolesa z motorjem je bil izdan plačilni nalog s položnico.

Prometna nezgoda z materialno škodo

Dne 7.7.01 ob 09.10 uri je na PP poklicala voznica osebnega vozila Tanja L. iz Velenja in naznanila, da je s svojim vozilom v Skornem zapeljala s ceste. Policisti so na kraju ugotovili, da je bil vzrok za prometno nesrečo neprimerna hitrost, zaradi česar se bo voznica zagovarjala pri Sodniku za prekrške.

Tatvina okrasnih pokrovov z vozila

V noči na 2.7.01 je neznan storilec prišel do vozila last Bojane P. iz Šoštanja, katerega je imel parkiranega na parkirnem prostoru v Topolšici in ji z koles odtujil vse štiri okrasne pokrove.

Prometna nezgoda z udeležbo motorista

Dne 4.7.01 v dopoldanskem času smo bili obveščeni, da je na Koroški cesti pri OŠ KDK prišlo do prometne nezgode z udeležbo motorista in osebnega vozila. Policisti so na

Neznanec je v okensko steklo vrgel kamen Občanka Marjeta R. iz Kajuhove ceste v Šoštanju je dne 3.7.01 ob 22.45 uri poklicala na PP Velenje in naznanila, da ji je pravkar neznanec vrgel kamen v okensko steklo njenega stanovanja in ga razbil. Policisti so opravili ogled, napisano pa bo poročilo na ODT Velenje.

Predstava v domu kulture

NASTOPAJO:

TEMA, BESEDE, PODOBE, ZVOKI, GLASOVI, GIBI, SVETLOBA

ZAVEDANJE

Človek, ki živi v spominih, je obremenjen in ne najde prave notranje življenjske sile, da bi deloval v sedanjosti. Zato odvrže okove, ki ga vežejo na preteklost in prihodnost, ter doživi ponovno rojstvo. Postane nedolžen otrok, zavedajoč se sedanjosti ter biva osvobojen, popolnoma svež. Nov.

PRAZNOVANJE

Življenje je trenutek za praznovanje, ki ni nikoli odvisno od zunanjih okoliščin. Ni nam treba čakati na poseben praznik ali formalen dogodek, niti na sončen ali brezoblaččen dan.

Pravo praznovanje zraste iz radosti, ki jo naprej doživimo globoko v sebi in se nato prelije v prekipeva-jočo pesem in ples.

OKLEPANJE PRETEKLOSTI

V mislih lahko človek potuje v preteklost, ki je minila, ali prihodnost, ki nikoli ne pride. Lahko si zamišlja nastanek vesolja ali naš planet čez 1000 let. Oboje so sanje; časovna iluzija.

Vsi dogodki ostajajo samo v naših mislih. Novorojenec

se ne obremenjuje z mislimi, kajti živi s srcem praznično v sedanjosti.

PREBOJ

Novi človek ne slavi nikogar. Ne postavlja spomenikov, kajti ne gleda nazaj. Če kaj slavi, je to življenje samo. Tukaj in zdaj.

Njega ni potrebno častiti, kajti notranje je poln duha, zunanje pa aktiven. Ni statičen in konzervativen, zato ne prisega na nobeno politično ali versko ideologijo, kajti oboje vodi v konflikt. Ni površinsko kultiviran, ampak se samozavedajoče preobraža. Tako ohranja svojo svobodo in pusti drugim njihovo lastno.

VSI SMO SVET

Človeštvo je kakor mavrica ljudi, ki plešejo okrog zemeljske krogle, držeč se za roke v radosti in hvaležnosti za dar življenja.

Vsak človek ima delček svojega bogastva, ki ga prenaša v celoto. To je krog brez strahu pred občutji manjvrednosti ali večvrednosti. Življenje nam je bilo dano, da ustvarjamo, da se radostimo in praznujemo. Kadar jočemo in tožimo smo sami. Ko praznujemo, se nam pridruži ves svet.

V našem mestu svetlobe se zavedamo prazničnosti. To je trenutek brez strahu pred prihodnostjo in brez bremen preteklosti, saj smo trdno odločeni živeti svetlo in v prazniku, ki ni več del časa. Praznik ne malikuje in nikogar ne prepričuje v nič. Samo daje nam svoj nektar, da ga srkamo vsi, ki vstopimo v brezmejni krog celote, v katerem so besede, podobe, zvoki, glasovi, gibi in svetloba. To so semena! In vsako od njih išče v brezčasju srce, iz katerega bo vzkliklo in spremenilo vkljenjenega, v svobodnega človeka. Ta novi človek ne slavi nikogar. Ne postavlja spomenikov, kajti ne gleda nazaj. Če kaj slavi, je to življenje samo. Tukaj in zdaj. Njega ni potrebno častiti, kajti notranje je poln duha, zunanje pa aktiven. Ni statičen in konzervativen, zato ne prisega na nobeno politično ali versko ideologijo, kajti oboje vodi v konflikt. Ni površinsko kultiviran, ampak se samozavedajoče preobraža. Tako ohranja svojo svobodo in pusti drugim njihovo lastno.

SPOROČILO PRAZNIKA

V najstarejši šoštanjki listini kneza Friderika iz leta 1436 je zapisano, da so imeli Šoštanjčani pravico do tedenskega sejma vsak četrtek.

Tudi danes je četrtek.

Tudi danes je sejem.

Sejem radosti in prazničnosti.

Praznik se lahko zgodi samo v sedanjem trenutku.

Nikoli se ne dogaja v preteklosti, ali v prihodnosti.

Zato naj bo vsak trenutek praznik, trenutek, ko praznujemo življenje samo.

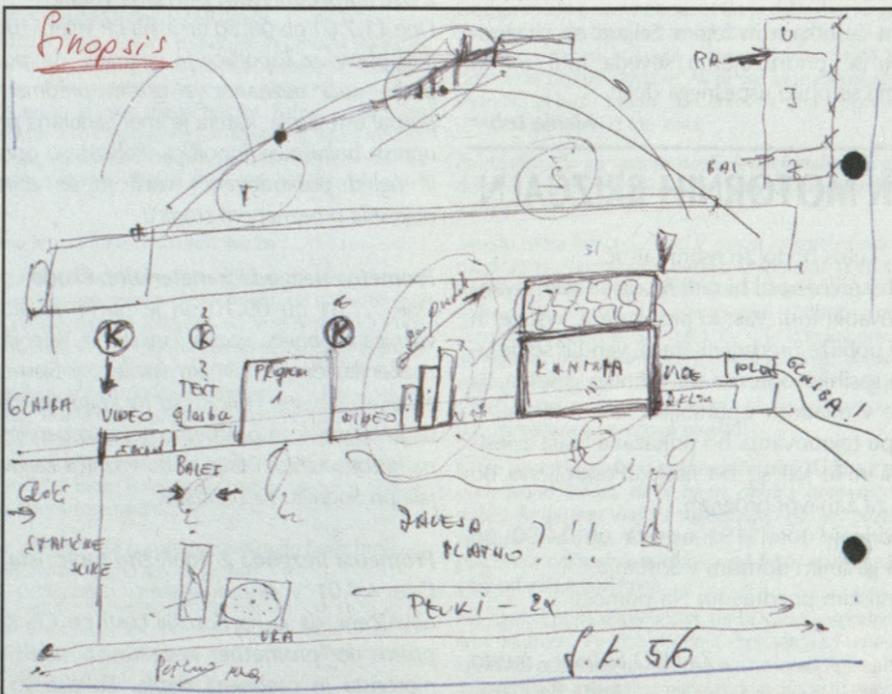
Mnogo stvari se je zgodilo v preteklosti, mnoge se še bodo v prihodnosti.

Vendar, preteklost je minila in vse kar je minilo, je mrtvo. Živi samo v naših spominih. Novo prihodnje pa še ni rojeno, ni zaživelo. Vse, kar nam ostaja na razpolago, je sedanjost, ta trenutek, zato ga je potrebno izživeti v popolnosti, v kreativnosti, v pesmi in plesu. Svobodno! Naj ne bo današnji dan samo praznik 90-

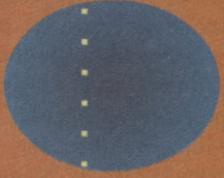
letnice proglastivte Šoštanja za mesto, naj sporočilo praznika izveni v celoto vsega kar je, naših sosedov, soobčanov, celotne doline, domovine, ter naj preko vseh navideznih meja seže v srce vsakogar, ki biva.

Šoštanjčani se danes zavedamo trenutka, ko praznujemo. Naj bo ta trenutek brezmejni, brez bremen preteklosti in strahu prihodnosti, saj smo trdno odločeni živeti praznično in svetlo prihodnost.

Šoštanjčani imamo svoje majhno mesto, mesto svetlobe, kot smo ga poimenovali. Svetloba pa temo razsvetljuje. Zaupamo novim generacijam, novim in svežim, neobremenjenim ljudem, ki živijo polno ta trenutek. Le takšni ljudje so sposobni uresničiti sanje, videti vedno novo in svežo sedanjost, ki je edina prava podlaga za novo, nastajajočo prihodnost.

PRETEKLOSTI NI PRIHODNOSTI

PRAZNIČNOST JE

ZAVEDANJE

PRAZNOVANJE

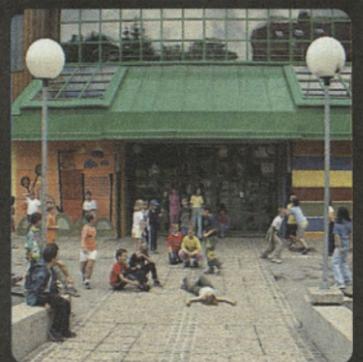
OKLEPANJE PRETEKLOSTI

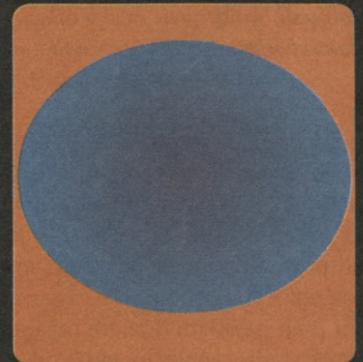
PREBOJ

VSI SMO SVET

NIČ

MLADI V ŠOŠTANJU

Mladi smo se aktivno vključili v praznovanje 90-letnice Mesta Šoštanj. Z zelo uspešnim rock koncertom smo, kakor vsi krajanje Šoštanja, praznovali njegovo obletnico. Vendar ni šlo samo za 90. rojstni dan. S koncertom smo hoteli povedati, da smo dobili MKCŠ (Mladinski kulturni center Šoštanj). Dolgo so in smo se borili in končno smo si ga tudi izborili. Potrebno je bilo veliko besed in še več podpisov. Po vsem tem času lahko ponosno rečemo, da imamo MKCŠ.

Vstopnina ja bila simbolična.

Z rock koncertom smo dokazali, da mladi nismo kar tako. Žur je uspel. Še bolj kot smo si želeli. Za to pa se moramo v prvi vrsti zahvaliti vsem štirim skupinam: Zgrešeni investiciji, Okvirju, Nimfomankam in skupni Nude. Pomagale so nam napraviti vzdušje, ki je dobro ogrelo in pregrelo številne prisotne. Tako je nastala zabava, ki se je bomo še dolgo spominjali. Zelo nas je presenetilo veliko število ljudi, ki so prišli na koncert, saj nam je zmanjkalo kart in s tem je naše malo mesto dokazalo, da le ni tako majhno. Priznajmo: ta koncert je bil dobra promocija za našo občino. Vsi govorijo da velja Šoštanj za dolgočasno mesto, v katerem se skoraj nič ne dogaja. Zdaj vemo da to ne

Sebastian

Rok'n'Bend

Nagelj

drži. Če pa hočemo dokazati, da se znajo tudi stara mesta zabavati, morajo postati koncerti redni, saj je v Sloveniji ogromno dobrih skupin.

Vsaka zabava mora imeti vrhunec, pa čeprav čisto na koncu. To je bil velik ognjemet, ki je dal piko na i in pečat nad našim nebom.

Tako. Pokazali smo se, smo in obljublamo: ne bomo presahnili kot potoki, ki se pojavijo in pokažejo samo ob nalivih.

MKCŠ se zahvaljuje:

Krajevni skupnosti Šoštanj, podjetju Vigrad, Alešu Uranjeku - agencija Uran, Gostišču Jezernik, varnostni službi Samo, ter (jasno) vsem obiskovalcem!

Katja Rezman

Nude

MKCŠ - jev oglas:

Dne 30.6.2001, se je na rokometnem igrišču (rock koncert) našla zlata zapestnica z graviranim..... Lastnik oz. lastnica naj se javi na uredništvu Lista, Trg Bratov Mravljak 7, Šoštanj ali na tel. 03/898 43 34.

222324. 6 je bilo v Lajšah srečanje motoristov, katerega se je udeležilo preko 250 motoristov. Nekateri so tudi kampirali in uživali v nočnih dogodivščinah.

DRŽAVNA PRVAKINJA

JANA OBŠTETER

V juniju 2001. je bila v Cankarjevem domu v Ljubljani podelitev diplom državnim prvakom v tekmovanju in znanju iz Vesele šole, ki poteka že 33. let. Učenka 3. razreda OŠ Biba Roeck - podružnična šola Ravne Jana OBŠTETER je osvojila 34 točk ali 85% možnih točk in diplomu državne prvakinje. Starši, učitelji, sošolci in Jana se veselijo tega uspeha. Čestitamo!

Rudi Olup

Zala Gumzej, (7. razred)

SKRIVNOSTI SO...

Skrivnosti so nekaj, kar se ne da dojeti, pojasniti, razrešiti, pokazati. Človek jih skuša odkriti, a mu narava ne dopusti, zato kar naprej na novo odkriva svet.

Življenje je pojav, ki se izraža v presnavljanju, rasti, razmnoževanju. Osnovna enota živega organizma je celica in v sebi nosi veliko skrivnosti. Tudi rastlinska celica, zato človek kljub svoji mogočnosti še ni ustvaril črnega tulipana. Rastline čutijo žalost, bolečino, srečo, veselje. Kadar jim je lepo, rastejo, cvetijo, se obračajo k soncu, ko pa so žalostne, začnejo odmirati.

Človek še ni dojel, da se narava razvija sama in s časom razkrije svoje skrivnosti. Kadar preveč poseže vanjo, mu začne vračati s poplavamami, potresi, padavinami. Bilo bi mu potrebno dopovedati, da je on del narave in da jo potrebuje.

Nikoli pa mu ne razkrije vsega, na primer tega, kaj se dogaja po smrti. Ve pa, kaj ostane za umrlim. Tisti, ki je bil dober, pusti lep spomin, tistega, ki je bil hudoben, želi čim prej pozabiti.

Želim si, da bi se ljudje čim bolj razumeli, se imeli radi ter da bi z vsakim dnem doživeli magično moč narave.

Necj Borovnik (2. razred)

RAD IMAM

Rad imam mamico, atija, sestri in psičko Lili. Na mamici mi je všeč to, da je prijazna, odgovorna, pravična, odločna in lepa. Na atiju občudujem, da veliko zna in veliko stvari sam popravi. Pri psički Lili mi je všeč, da je huda, skuštrana, ima dolgo dlako, se rada igra in teče za mucami ter stoji na zadnjih tačkah. Sestra Klementina mi je všeč, ker je zabavna, poredna in vesela. Laura je še majhna in še ne zna dobro govoriti. Smešna je, ko ima pleničke in težko hodi. Zna me že poklicati. Ko govori, uporablja neki drugi jezik in je zelo smešna.

Maja Čanč, (7. razred)

SREČA

Sreča je biti mlad,
ko te vsakdo ima rad.
Samo en lep nasmeh
in že si opažena v njegovih očeh

Sreča je več kot denar,
čeprav denar je sveta vladar!
Sreče se ne da kupiti,
ampak si jo moraš pridobiti!

Sreča je velika vreča,
ki se manjša ali večja.
Napolniš jo z dobrimi dejanji,
izprazniš pa z nesramnimi obrekovanji.

Če pa te sreča zapusti,
ne obupaj in ne prepusti se žalosti.
Upaj samo na to,
da te kmalu spet našla bo.

Tjaša Konovšek (2. razred)

RADA IMAM

Rada imam mamico, atija, bratca in sestrico Aljo. Všeč so mi vse moje igrače, vse obleke in moj ptiček Piko. Včasih se mi pokaka na glavo, pa nisem nič jezna, saj ga imam res rada. Rada imam babico in dedija pa tudi sestrično. Zelo všeč so mi rože. Rada imam tudi vse svoje prijateljice, sošolke in sošolce.

Jelka Tajnik, (7. razred)

ZGODBA NEKE PUNČI

"Kina, pohiti prosim. Pripravi mi svežo kopel. Ej, danes imamo eno ful dobro žurko. V diskač grem, veš, povej mojim starim."

Torej, Urška je ena od najbogatejših najstnic v Ljubljani. Je zelo lepa. A na žalost je tudi na prvem mestu v prevzetnosti. Ko ji kaj ni všeč, samo dvigne svojo glavo, prekrito z debelim slojem ličil, in se nasmehne. Kot vse njene prijateljice nosi polne vreče oblačil iz najbolj priljubljenih in seveda najbolj moderno in drago založenih butikov. Je edinka. Njena ugajana in daleč naokrog poznana starša sta večkrat zdoma, zato je z njo vedno kup služabnic.

A samo denar v življenju ni vedno dovolj. Včasih lahko, še posebej raztreseni najstnik, zaradi

pomanjkanja vzgoje kar na hitro pristane v težavah. Vedno urejena in vesela Urška je "sfrčala" skozi vrata njihove vile. Njen osebni šofer jo je s sijočim, novim mercedesom odpeljal proti disku. Zmenjena je bila s svojo klapo.

Kot kup smeti so svoja zdrogirana telesa prislonili ob bližnji steber. A da se ne bi preveč dolgočasili, so pričeli plesati. Fantje so pozorno opazovali, kako dekleta migajo. A Urške ni bilo med njimi. Na vse to je le s smejočim obrazom prikimala. Zopet ni bila dovolj dobra zabava zanjo. Nekaj potrpežljivih tipčkov se je še nemirno pozibavalo okoli nje in jo prosilo za ples. A brez uspeha. Odšla je na zrak in tedaj ga zagleda...

V turkiznem BMW-ju. Pobarvani črni lasje so mu veselo vihrali nazaj. Nebesno modre oči so se zazrle vanjo. Bila je vsa blažena. S prstom ji je namignil, naj se mu približa. Hitro je stopila do njega. Preko usnjenih sedežev bele barve se je stegnil do nje in ji odprl vrata.

"Ej, punči, si za eno vožnjo?" se ji je prilizljeno ponudil.

"Ma, ej, prepričana sem, da v celi Evropi še nisem videla tako luškanega tipa. Seveda sem za. Če hočeš, do dna Jadranskega morja," se je s svojim značilnim glasom pobahala.

Odpeljal je po avtocesti proti Kopru. Od tedaj ni več spregovoril besedice, slišala se je le bučna glasba. Ko je Urška pogledala na števec, se je ta že

Polona Belavič (2. razred)

RADA IMAM

Rada imam svojo dobro prijateljico Mašo. Občudujem jo, ker se zna zelo dobro napraviti. Všeč mi je, ker me vedno počaka, tudi če se ji zelo mudi. Želim si, da bi Maša ostala vedno moja zvesta prijateljica in upam, da misli tudi Maša kaj lepega o meni.

Špela Tajnik, (7. razred)

SKRIVNOSTI ODRAŠČANJA

Mladost je najlepše obdobje v življenju. Vse se ti zdi preprosto. Šola je edina obveznost, ki ti zapolni celodnevni urnik. Zaljubiš se in plavaš v oblakih.

Doživiš svoj prvi poljub, kar te naredi bolj izkušeno in odraslo. Živiš samo za prijatelje, pogovore in zabave. Že samo pozdrav in objem tvojega fanta ti popestri dan. Vsak dan igraš svoj najljubši šport, ki ti daje energijo za naslednji dan. Spat hodiš brez skrbi in v upanju, da se prebudiš v sončen dan.

Tudi jaz uživam svojo rano mladost. Zaljubljena sem v fanta, ki me je prejšnjič povabil v kino. Žarela sem od sreče in srce mi je poskakovalo. Po

ko se pes razburi, bolho zgrize do smrti. Zato je včasih bolje povedati staršem, ko te grize vest.

Jona MIRNIK, (7. razred)

SKRIVNOST ŽIVLJENJA

Razmišljam, zakaj me je tako strah Strahu. Ta je največji kadar sem sama. Poslušan njegovo dihanje, kako tiho hodi po sobi in z dotiki straši predmete. Slišim kako šepeta z uro, ki minuto kasneje odbije polnoč.

Ko sem bila otrok, se Strahu nisem bala. Vse se je začelo v 3. razredu, ko sem morala sama pospraviti stvari iz telovadnice v kabinet. Bila sem prepričana, da me strah opazuje.

Od takrat naprej se bojim samote in teme. Bojim se, da me nihče ne bo razumel, kaj pomeni imeti strah pred nečim, kar sploh 'ne obstaja', kar je v drugem svetu. V svetu Straha.

Vedno, ko pride k meni na obisk, postanem trda kot kamen, začnem se potiti in mu z mislijo poskušam ulti. Ko želim zapreti oči, se pod posteljo nekaj premakne. "Ne, ne želim te videti! Strah, preveč se te bojim!" si mislim. On pa, kot da me ne sliši. Začne me žgečkati po nogah, uri pa reče, naj še bolj glasno tiktaka, naj preglasi moje srce.

Vsako noč me obišče in mi poskuša vlti strah v kosti. Velikokrat se gledava na štiri oči. Takrat me je najbolj strah. Ko pa oči odmakne, čutim veliko olajšanje. Obljubi mi, da se bo vrnil. Ko odide, najlažje zaspim.

Mislim, da je strah kot klet. Ko vstopiš vanjo, je vsa mračna, temna in strašljiva. Ko pa prižgeš luč, ni nič posebnega. Ne verjamem, da je Strah votel, okrog ga pa nič ni. Vem, da Strah živi. Nekje stran od ljudi. Pride samo k tistim, ki ga ne sprejmejo takšnega, kot je...

Nina Ločan, (7. razred)

SREČA JE...

Vsak človek lahko ima v življenju srečo ali nesrečo. Sreče ne prinese samo denar, ampak jo prinese tudi zdravje, ljubezen bližnjega... Velikokrat sem slišala ljudi govoriti:

"Sreča mi je obrnila hrbet!" S tem so mislili na dogodek, ki jim ni bil naklonjen in se ni končalo tako, kot so pričakovali.

Znani slovenski pisatelj je v eni izmed svojih črtic pisal o družini, ki je bila revna, pa je pričakovala sedmega otroka. Otroci so očeta venomer spraševali, kako bodo lahko preživljali sedmega otroka, ko še za sebe nimajo dovolj. Oče jim je rekel, da bodo kupili še eno žlico. Ta ena žlica pomeni ena sreča več v družini.

Kadar sem jaz srečna, me spreletavajo nenavadni in čudni občutki. Po naravi sem takšna, da bi vse pove-

dala v eni sapi. Kadar pa sem neizmerno srečna, govorim tako hitro, da me poslušalec velikokrat ne razume. Tako neizmerno srečna sem takrat, ko dobim v šoli nepričakovano petko ali pa dobim kakšno stvar, ki sem si jo dolgo želela.

Srečo si predstavljam kot nekakšen obroč, ki me včasih zajame, včasih pa spusti. Kadar me zajame, se mi zdi, da ni srečnejšega človeka na svetu, kot sem jaz. Če me sreča spusti, pa ne obupam, ampak si neprestano govorim, da bo za dežjem vedno posijalo sonce. Ta pogovor me spodbuja k temu, da ne obupam.

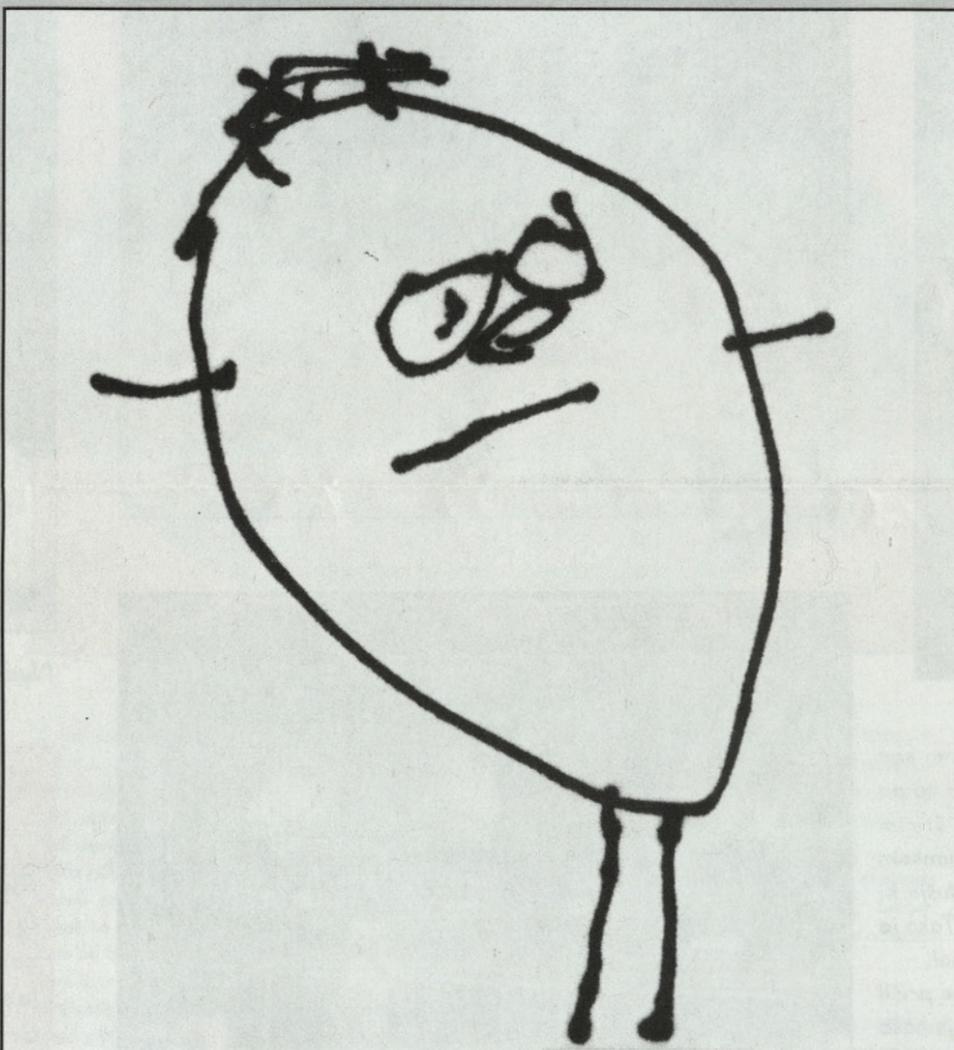
Srečo lahko imaš tudi takrat, ko se ti pripeti kakšna nesreča in visi tvoje življenje na nitki. Takrat te čudežna roka sreče objame in te iztrga iz roke smrti Slovenski ljudski pregovor pravi: Sreča človeka le sreča, ujeti se je ne da! To pomeni, da lahko imaš v nekem trenutku srečo, naslednji trenutek pa ta sreča izpuhti.

Spomnim se, kako so se mi ob pogledu na novorojeno sestro Tjašo zaiskrile oči. Čeprav sem bila stara komaj tri leta, sem v sebi začutila neznanško srečo. Naj bo otrok še tako majhen, lahko ob pogledu na neko stvar, ki mu je pri srcu, začuti srečo.

Katja Podgoršek (2. razred)

RADA IMAM

Rada imam mamico, očeta, babico, dedka in živali. Všeč mi je, da me imajo starši radi in da so veliko z mano. Občudujem svojega dedka, ker je smešen in zabaven. Rada imam svojo sošolko Tjašo. Imam pa tudi svojo simpatijo, ki ima rjave oči in lase. Všeč mi je tudi, ker je zelo dobrega srca.

Moja Družina

Matic Omerza (2,5 let)

premaknil čez 200 km na uro. Drvela sta in drvela... V znani Urškini vili so se počasi začeli zbirati njeni prijatelji in s Kino prisluhnili jutranjim novicam. Napovedovalka je spregovorila: "Včeraj, natanko ob 21.30, je nekaj turistov ob naši obali prebudil močan buč avtomobila. Po podatkih pristojnih naj bi turkizni BMW zapeljal s pomola v Jadransko morje in izginil, kdo ve kam..."

Naj vas samo še spomnim Urških besed: "Če hočeš, do dna Jadranskega morja."

Lea Babulč, (3. razred)

MOJE PRVOMAJSKJE POČITNICE

Sredi sončnega prvega maja smo pripravili nahrbtnike, se primerno oblekli in odšli na Goro Oljko. Hodili smo in hodili. Prišli smo v temen gozd in si malo odpočili. Iz nahrbtnikov smo vzeli sokove in si pogasili žejo. Ko smo bili pripravljene za nadaljevanje hoje na goro, smo pospravili odpadke in odšli naprej. Kar kmalu smo prispeli na vrh, kjer so drugi ljudje že rajali in se zabavali. Tudi mi smo se jim pridružili. Čas je minil kot bi tlesnil s prsti. Vrnili smo se domov. Babica nas je povabila na piknik. Odšli smo k njej in uživali ob dobri hrani. Tudi naši sosede so si privoščili čas za rajanje, saj je vendarle bil praznik: dan dela!

dolgem filmu sva se odpravila domov. Sprva sva oba molčala, potem pa sva se razgovorila. Bil je tako zabaven in odkrit z mano. Prijel me je za roko, me rahlo potegnil k sebi in me poljubil na ustnice. Obsijala naju je luna, ki je pokukala izza oblakov.

To je bil moj prvi poljub, ki bo ostal nepozaben. Želim si še več poljubov in, kar je bolj pomembno, več ljubezni. Z vsakim dnem doživiš več novega in se zaveš, da bo kmalu konec teh prelepih sanj. Srečna sem, ker vem, da tudi jaz odraščam v žensko, vendar si želim, da bi to odraščanje trajalo dalj časa. Šele zdaj sem začela živeti mladost, zato je pred mano še veliko ovir.

S prvim poljubom sem premagala prvo, sedaj so na vrsti še druge!

Necj Borovnik (2. razred)

VČASIH BI BIL RAJE BOLHA

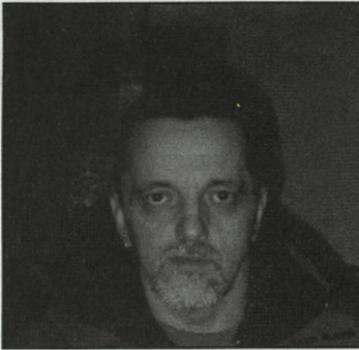
Ko kaj ušpičim in si ne upam povedati staršem, bi bil najraje bolha.

Bolha ima čudovito življenje. Saj samo sedi na pasjem hrbtu in pije kri, koliko si pač želi. Ni ji treba ubogati, nič delati, pa tudi če kaj naredi ni narobe. Včasih pa tudi ni tako srečno življenje. Pes zelo trpi, ko ga bolha grize. Nekaj časa že potrpi, toda

Na domu brezdomcev

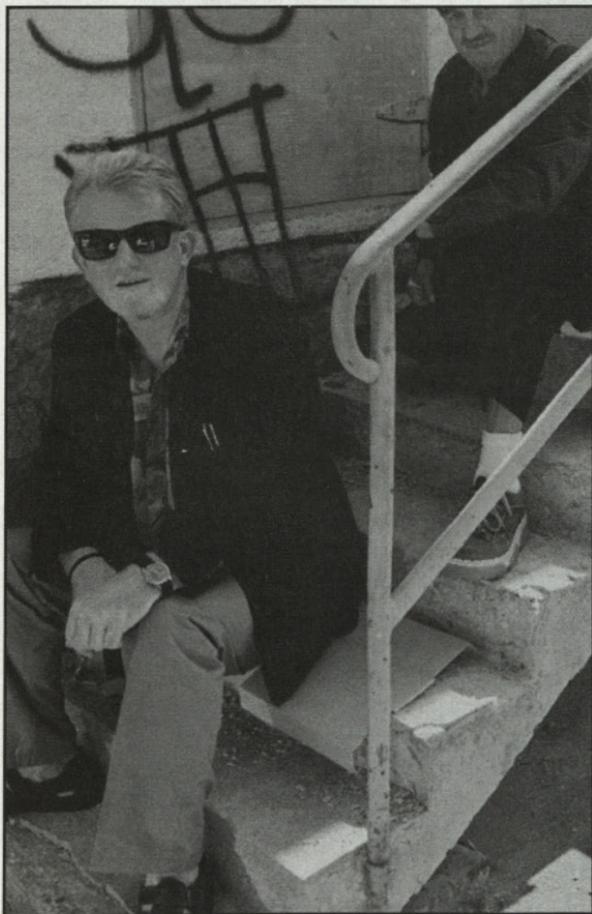
V Celju na Ljubljanski cesti, v bivšem kinu Dom je od leta 1997 zavetišče za brezdomce. Za ustanovitev le-tega imata na pobudo takratnega direktorja Braneta Buta zasluge Center za socialno delo in pa Mestna občina Celje, ki krije stroške. Namenjeno je osebam brez doma in brez službe, ki so državljani Republike Slovenije, ne starejši od 60 let ter niso na begu pred zakonom. Biti morajo zmožni sami skrbeti za osebno higieno in spoštovati hišni red. Dokazati morajo, da nimajo možnosti bivati kje drugje in si urediti mesečnega denarnega dodatka preko Centra za socialno delo, od katerega mesečno prispevajo 15.000 SIT za stroške zavetišča.

Vodja zavetišča je Danijel Bedrač, ki skupaj z direktorico centra Janjo Peterman in še tremi delavci, zaposlenimi preko javnih del, skrbi za red in normalen potek dela v njem. V zavetišču je trenutno nastanjenih 15 brezdomcev, ki so se sem zatekli tudi iz drugih občin. Zavetišče je njihov dom, katerega mnogi, kljub starosti niso imeli nikoli.

Vodja zavetišča, Danijel Bedrač.

Petek, sedma ura zvečer. Stojim pred bivšim kinom Dom na Ljubljanski ulici v Celju, pred staro razpadajočo stavbo, ki ji iz leta v leto žugajo, da jo bodo porušili. Fasada sramežljivo skriva svoja rebra, čeprav so znaki propadanja močno vidni. Vstopim in se vzpnem po stopnicah, ki zavijugajo v prvo nadstropje. Ustavim se pred vrati, dodatno zavarovanimi in opremljenimi s ključavnico. Na roko načeknan napis mi da vedeti, kam vstopam. "Vsako steklenico alkoholne pijače, prineseno v zavetišče, takoj brez opozorila razbijemo." Nenevaden napis, če ne bi vedela, kam sem prišla. Pa res vem? Najbrž ne! A vseeno...Moj namen, da obiščem zavetišče v Celju, ki gosti tudi brezdomce ostalih mest, se v tem trenutku ne zdi najbolj pame-

Doma???

ten. Pa naj bo, saj sem že dogovorjena. Sprejme me Dani, diplomirani socialni delavec, vodja zavetišča, ki me neprisiljeno povabi naprej. Prostor, v katerem stojiva, je nekakšna avla. Visoko obokani stropi dajejo slutiti sto let staro eleganco, odpadajoči omet pa zdajšnjo bedo, na silo prekrito s prijaznimi poskusi posameznikov, ustvariti ta prostor kolikor toliko človeški. Čutiti je vonj trohnobe, pomešane z vonjem amoniaka, ki ga želijo ublažiti z osvežilci prostora in detergenti. Kljub vsemu je prostor čisto dostojen in predvsem pospravljen.

Malo sem v zadregi, zato zijam v slike in napise, pritrjene na stene, ki so tam zaradi samih sebe, malo pa zato, da prikrijejo luknje in obledelo barvo. Na roko napisani lističi, ki oznanjajo, da je dežurni Kristijan, da je luč v kopalnici treba ugašati, da je dolžan vsak za seboj pospraviti in podobne zadeve, iz katerih je slutiti, da tukaj vlada red, kljub temu da se semkaj zatekajo ljudje z ulice. Vtis iz predprostora me spremlja tudi v sobicah, v katere pokukam -seveda z dovoljenjem. Oprema -stil odvrženega pohištva, posteljnina čista (perejo v zaporih) in poizkusi domačnosti, ki v obliki koledarjev bolj ali manj slečenih lepotic krasijo stene. Odvržena obleka in tu in tam tudi steklenica. Malomarno pospravljen postelja, polivinilasta vrečka, obešena na žebelj v steni. Vse to daje sliko tukašnjega življenja. Tudi tako imenovana "pisarna" vodje zavetišča, kamor se posedeva z Danijem, je najbrž pisarna zaradi stare pisalne mize in omare, katere vrata je nadomestila kar odeja. Pardon! Prenosni računalnik se baha na mizi, a ta je najbrž osebna lastnina. Od

nekod se prikaže mlado dekle s kavo. "To je edina ženska prebivalka zavetišča," dobim pojasnilo na moje nemo vprašanje. "Po rodu je Romka, sicer živi s partnerjem, ki je trenutno na prestajanju zaporne kazni zaradi nasilja nad njo." Verjetno je to čisto običajna zgodba, ki pa je primerljiva še s katero. Z Danijem klepetava. Pripoveduje mi o življenju, ki vlada tu v zavetišču. O tem, da je pač premalo denarja, da bi se prostori uredili, ali pa, da bi se zavetišče preselilo. O ljudeh na robu, ki bi jih večina najraje prezrla. O njihovih žalostnih usodah, ki so jih pripeljale na ulico, s katere se težko kdo vrne. Najin pogovor prekine trkanje na vrata. Skoraj ponižno in šele na poziv "naprej" se odpro. V pisarno stopi moški srednjih let, dokaj urejenega videza in Dani takoj ve, po kaj je prišel. Iz predalčka potegne tablete. Dve vrsti, vsake po eno mu stisne v dlan. Zdravila so tu v zavetišču pod kontrolo. Ulica je druga zgodba. "To je naš pesnik," mi ga Dani predstavi in pokaže članek, izrezan iz časopisa, kjer je predstavljen kot "brezdomec z obrazom". Baj je njegova duševnost ni čisto razvita, mi Dani pojasni stališče stroke. Malo vprašljivo se mi zdi, a kdo sem jaz, da bi sodila. Tako za šalo mu rečem: "No, pesnik, napiši še meni pesem," pa me vzame čisto zares. Ko sem odhajala, mi jo je izročil. Natipkano na pisalni stroj.

Spet trkanje. Ker ni takojšnjega "naprej", ostanejo vrata zaprta. Trkanje se ponovi in nato se počasi odpro. Možakar s klobukom najprej radovedno pogleda mene, nato pa vpraša: "Ob ich eine stunde speater kommen kann?" "Ja, pravi Dani, "jedoch nur eine stunde, nicht mehr, da die Tuere puentlich um 23 Uhr verschlossen werden," ter mi dovoli vzeti tudi še par cigaret iz zavojčka na mizi. Ob 22. uri se vrata zavetišča namreč zapro. Takšen je red. In po tej uri ne more nihče več noter, razen če se izjemoma vnaprej ne dogovori z vodjem. Drugače ne gre. Drugače bi bil v zavetišču nemir, prepri in verjetno tudi pretepi. Ali pa podaljšek z ulice.

S pijačo vred. Tako pa ... "Tako pa so pretepi bolj izjemoma," me kljub temu ne potolaži Dani. Možak, ki je prosil za uro več izhoda, je slovenski državljani, rojen v Avstriji, z dolgo dobo v jetnišnici in potem po nekakšnih čudnih zapletih in razpletih prebivalec Celja. Čedalje manj mi je jasno, pa najbrž ne samo meni. Čas mineva, ura se bliža deveti, zavetišče se počasi polni. Čez dan je v glavnem prazno, brezdomci gredo po svojih klošarskih poteh, v park, na ulico, tudi v kakšen kriminal. V glavnem so to tatvine, kajti žicanje je nekaj običajnega. Kljub

temu da se redkokdo vrne trezen, v zavetišču v glavnem ni nemirov. Slišim celo šum vode v kopalnici. Umivanje je obvezno, tako kot je obvezno čiščenje zavetišča zjutraj, preden ga zapustijo. Red in disciplina sta pogoj za bivanje v tem prostoru, čeprav je včasih tudi drugače. "Takrat pač posreduje policija, če sami ne moremo ugnati razgrajča. Seveda pa je bolje najprej oceniti človeka ali je samo pijan in bo zaspal. Včasih je dovolj samo pogovor, drugič je potrebna ostra beseda...Kakor pač nanese. V zavetišču moraš sprejeti in odigrati več vlog; biti moraš čuvaj, terapevt, vodja, medicinska sestra ali pa rambo. " In predvsem moraš imeti te ljudi rad," zaključí Dani najin pogovor. Čas, ki sem si ga namenila vzeti za ta obisk, se namreč izteka. Odhajam z mešanimi občutki. Ta razpadajoča bajta, noč, okolje, ti ljudje...Seveda sem dojela le malo. Bila sem v vlogi opazovalca in obiskovalca, ki se je zaradi zapisa pomešal med nje za uro ali dve in se potem v srečnem olajšanju poslovil. Tako menda ravna večina. Ti ljudje so zanimivi le kot prisposoda zapravljenega življenja, sinonim za tisto, kar človek naj ne bi postal, a drugače... Drugače pa bi najraje videli, da jih ne bi bilo. Potem vsaj ne bi bilo koga, ki bi trkal na našo vest.

Milojka Komprej

Pesem iz zavetišča TEBI, ALMA, KI PIŠEŠ

Kleče se zahvaljujem Bogu za opojne trenutke ob tebi.

In naj jih bo mnogo...

Ni vsaka taka, kot si ti: roka, ki piše svobodo in nad resnico bedi.

Tudi sam sem svoboden in svojeglav duh, zato imam zate posluh.

V nama prebiva volk samotar: v svojem brlogu mu zlobnih ni mar.

Tako, kakor ti, se tudi sam zavedam, da raje stran od povprečnosti gledam.

Ni jim mar pestrosti življenja, bežijo v materializem

pred razkošjem trpljenja..

Samota je lahko vir svobode in sreče, stanje, ki se mu harmonija reče.

V samotni sva zvrhana vesolja, kot kaplji v domovini morja.

A nekako ne morem brez tebe, osamljenega me večkrat v srce zebe.

A vsaka ljubezen lahko je polom, če jo krmari le spolni nagon.

Rada si sama, a ne moreš se poljubiti! Tudi iz zrcala ne znaš poljubov piti.

Ljubezen iz zrcala je narcisoidna in pusta in od nje se nam sušijo usta..

Si Alma, Maruška, morda tudi Nina: trojica v eni podobi spomina.

Ko bi te objel, ne bi delal razlike. Objemal bi tebe, ne tvoje slike.

Sem kot Murn, kot Kette, poet iz zavetišča: beseda, ki vre iz skrivališča.

Ne bojim se usode, ki me še čaka, čeprav me imajo ljudje za čudaka.

Ti me ne hvališ in ne obušuješ: tako kot jaz tega ne potrebuješ.

Ne piševa, da bi naju hvalili: piševa, da bi se najini duši izlili.

Piševa, da bi se v zveri preoblečeni maliki zgrozili ob najini raskavi sliki.

Piševa, da bi ta radosten čas ne delal le zase, ampak za nas.

Antonius S. Solce

Droba iz zgodovine

Krajevna skupnost Šoštanj bo v začetku oktobra izdala zbornik "90 let mesta Šoštanj". Zgodovinarji mag. Jože Hudales, Damijan Kljajič, Tone Ravnikar in dr. Milan Ževart bodo prispevali zanimiv pregled zgodovine mesta od leta 1911, do 1960. Utrinek sedanjosti in poglede naprej pa bodo dodali Danilo Čebul, Jani Napotnik, Peter Rezman, mag. Cvetka Tinauer in Edi Vučina. Na voljo bo obilo zanimivega branja, zato vas vabimo, da si v prednaročilu zagotovite knjigo po znižani ceni.

90 let mesta Šoštanj

Tone Ravnikar

Mesto Šoštanj in pridobitev mestnih pravic leta 1911 (odlomek)

Vendar je prodor Vošnjakov na širše trge in širitev majhne obrtniške delavnice v tovarno silil Franca, da se je vse bolj približeval tudi nemškemu kapitalu. O slovenskemu kapitalu v tem času nenazadnje skoraj ni mogoče govoriti. K temu dejstvu, ki se mu verjetno ni bilo

mogoče izogniti, pa so se priključile tudi osebene zamere, ki so se še posebej pokazale pri postavitvi kipa sv. Marije na šoštanjskem trgu v spomin na katastrofalno poplavo, ki jo je Šoštanj doživel oktobra leta 1887. Tega leta je namreč Paka po štirinajst dnevnem silovitem dežju tako narasla, da je bil pretrgan stik Šoštanja z Družmirjem za dan in pol ter je bilo mogoče priti na trg le s čolni in na konjih. Voda je narasla do take višine, da je v spodnjem delu trga tekla celo skozi okna v hiše. Zato je na mestu do koder je Paka najvišje segla dal Franc Vošnjak postaviti kip Marije. Kip je bil obrnjen tako, da je gledal proti reki in sicer zato, da bi Marija čuvala trg pred podobno katastrofo. Na vznožje kipa pa je dal vklesati napis, ki je razlagal zakaj kip stoji na tem mestu. Ta napis pa je bil tudi v nemškem jeziku, kar je šlo šoštanjskim Slovincem tako v nos, da so zaradi tega napadli Vošnjaka. Iz Franca in njegove žene se je zaradi tega norčeval celo celjski slovenski časopis Domovina. Franc Vošnjak pa je bil, tako kot kasneje tudi njegov sin, silno zamerljive narave in je zaradi tega prišlo do tega, da se sam ni več želel udeleževati slovenskih prireditev in se je še bolj zblizal z Nemci.

NAROČILNICA

PODPISANI

IME _____ PRIIMEK _____

NASLOV _____

NAROČAM V PREDNAROČILU _____ IZVODOV ZBORNIKA
"90 LET MESTA ŠOŠTANJ" po ceni 800,00 SIT.

Naročilnico pošljite na naslov LIST, Trga svobode 12, 3325 Šoštanj, do 30 septembra 2001.

Po tem datumu bo cena zbornika min. 1.000,00 SIT.

PODPIS: _____

INVENTURA 2000/2001

Na svidenje šola in šolske klopi,
na svidenje zdaj za poletne dni;
potok me kliče, gora me miče,
da se povzpnem kar tja do neba,
vabi me morje, sinje obzorje,
sonce, ki se na valovih igra.

(Milena Batič)

Srečni, ker je konec pouka, in zadovoljni, ker je za nami še eno uspešno šolsko leto, smo se v četrtek, 21. junija, zbrali na zaključni prireditvi, da požanjemo, kar smo sejali celo šolsko leto. Da je bilo delo dobro opravljeno, nas je prepričal kulturni program, v katerem smo se spomnili vseh pomembnih aktivnosti zadnjih 365 dni, in nepregledna vrsta pohval, priznanj in diplom za najboljše učence. Nemogoče je na kratko predstaviti delo in vse uspehe šole, saj je vsak učenec v teku šolskega leta dosegel kaj, kar je bilo zanj uspeh. Mnogi dosežki pa so vidni in pomembni za celo šolo, zato bomo spregovorili le o teh.

Na odru zaključne prireditve se je zvrstilo 163 odličnjakov, vseh osem let pa je najvišji uspeh obdržalo devet osmošolcev: Karin Lambizer, Sabina Javornik, Melita Hudej, Tadeja Kolar, Ana Hozjan, Barbara Drev, Saša Petrovič, Boris Ovčjak, Luka Videmšek.

V preteklem šol. so se učenci pomerili na naslednjih področjih: slovenščina, angleščina, zgodovina, zemljepis, logika, matematika, fizika, kemija in Vesela šola. Učenci so se preizkusili tudi v branju za bralno značko, in sicer pri slovenščini za Kajuhovo, pri angleščini pa za Reading badge. Seveda so tekmovali tudi na likovnem in športnem področju ter v gibanju Mladi raziskovalci.

Na šolskem tekmovanju iz znanja materinščine je bronasto Cankarjevo priznanje osvojilo devet učencev: Ana Hozjan, Karin Lambizer, Melita Hudej, Saša Petrovič, Tadeja Kolar, Maja Silovšek, Boris Ovčjak, Barbara Drev in Jurij Tamše. Ana, Karin in Melita so se uvrstile na vseslovensko tekmovanje, kjer je Melita Hudej dosegla srebrno priznanje.

Tekmovali so tudi v znanju iz tujega jezika - angleščine, in sicer učenci od 5. do 8. razreda. Med petošolci sta si prvo mesto delila Denis Kujovič in Vesna Potočnik, 3. je bil Žan Delopst, v šestem razredu so bili najuspešnejši Alja Gostečnik, Anja Berložnik in Jasna Zukič. Sedmošolci pa so si razdelili prva tri mesta takole: 1. Sandra Čeru, 2. Tanja Kolšek, 3. Maruša Dreu. V osmem razredu je šlo še bolj zares, saj se je bilo možno uvrstiti tudi na državno tekmovanje. Na šolskem so bronasta priznanja prejeli: Jurij Tamše, Boris Ovčjak, Ana Hozjan in Saša Petrovič, ki se je uvrstila tudi na državno tekmovanje.

Svoje znanje so predstavili na tekmovanju tudi mladi zgodovinarji: Barbara Drev, Saša Petrovič, Boris Ovčjak, Ana Hozjan, Jurij Tamše in Dejan Arzenšek ter osvojili bronasto priznanje. Na regijskem tekmovanju pa je Ana Hozjan osvojila srebrno priznanje iz znanja zgodovine.

Iz znanja zemljepisa pa so tekmovali učenci v skupinah po trije. Na šolskem tekmovanju so zmagale Ana Hozjan, Barbara Drev in Saša Petrovič, ki so šolo zastopale na regijskem tekmovanju in tam osvojile srebrno priznanje.

Področno tekmovanje iz logike je letos potekalo na naši šoli. Gostili smo devet šol iz Velenja, Šoštanj, Vranskega, Griž in Braslovč. Bronasto priznanje so dobili: petošolca Žan Delopst in Armin Lambizer, šestošolca Ana Preglav in Jernej Pudgar, sedmošolki Sandra Čeru in Špela Tajnik ter osmošolca Ana Hozjan in Jurij Tamše. Srebrno priznanje iz logike pa so dobili Žan Delopst, Jernej Pudgar (1. mesto) in Ana Preglav (2. mesto). Jernej in Ana sta se udeležila tudi državnega tekmovanja iz logike.

Kdo pravi, da matematika pri učencih ni

priljubljena? Nasprotno dokazuje veliko število tekmovalcev za bronasto Vegovo priznanje Kenguru, hkrati pa tudi lepo število doseženih bronastih priznanj. V drugem razredu so bronasti naslednji učenci: Barbara Brglez, Nejc Borovnik, Rebeka Urleb, Miha Globačnik, Urška Aplinc, Andraž Funkl, Miloš Panič, Tjaša Konovšek in Vesna Turinek, v tretjem razredu Petra Plantak in Saša Dreu, v četrtem Neža Delopst, Maja Ramšak, Borut Hribernik, Hana Kolenc, Urška Šmid, Timotej Plavše, Dare Jelenko, Joži Zagar, Maja Novak in Luka Klobučar, v petem razredu Armin Lambizer, Matic Mešič in Ema Hozjan, v šestem razredu Tjaša Kolenc, Anja Berložnik, Peter Sedeljšak, Alja Gostečnik, Polona Pečnik in Tamara Es, v sedmem razredu Nika Sešel, Sandra Čeru, Špela Tajnik in Polona Napotnik ter v osmem razredu Ana Hozjan, Jurij Tamše, Boris Ovčjak in Barbara Dreu. Srebrno Vegovo priznanje sta osvojili Alja Gostečnik in Sandra Čeru.

Za Stefanovo priznanje na področju fizike so se potegovali sedmo- in osmošolci. Bronasto so osvojili: Sandra Čeru in Špela Tajnik (uvrstitev na področno tekmovanje), Maruša Dreu in Nika Sešel, vse iz sedmega razreda. V osmem razredu so bronasto Stefanovo priznanje osvojili: Saša Petrovič in Jurij Tamše (uvrstitev na področno tekmovanje) ter Boris Ovčjak in Dejan Arzenšek.

Tudi kemija našim učencem ni španska vas. To dokazujejo številna bronasta Preglova priznanja

je osvojilo 14 učencev, med osmošolci pa 11.

Vesela šola nam vsako leto prinaša več veselja. Veseli so učenci, ker se lahko učijo malo drugačnih vsebin kot v taresni šoli, še bolj pa se veselimo vsi, ko izvemo za zavirljive rezultate. Na državno tekmovanje se je uvrstilo kar 18 učencev: Miha Drev, Matic Hudournik in Petra Plantak iz 3. razreda, Luka Klobučar, Manja Globačnik, Andreja Turk, Dare Jelenko, Neža Delopst, Nina Zidarn, Maja Ramšak in Borut Hribernik iz 4. razreda, petošolki Ema Hozjan in Eva Srebernjak, šestošolca Jernej Pudgar in Ana Preglav, sedmošolki Nika Sešel in Sandra Čeru ter osmošolka Ana Hozjan. Dobili smo kar pet državnih prvakov: Miha Drev, Neža Delopst, Ana Preglav, Nika Sešel in Sandra Čeru.

Jeseni smo se pripravljali tudi na otroški parlament, in sicer na temo Otroci in mladi imamo težave - kako jih rešujemo? Parlament je potekal pod sloganom Hočem, torej zmorem.

Tudi mladi raziskovalci niso mirovali. Ana Hozjan, Barbara Drev, Saša Petrovič, Anja Goltnik, Boris Ovčjak, Jurij Tamše, Dejan Arzenšek in Melita Hudej so raziskovali Sporazumevanje osnovnošolcev v šoštanjki občini. Za raziskovalno nalogo so prejeli drugo nagrado.

Tudi na področju ekologije smo bili aktivni. Šestošolci so sodelovali v projektu Odpadek naj ne bo samo odpadek. Izdelali so reklamne

med sedmošolci. Prejeli so jih: Nina Ločan, Saudin Hodžič, Tanja Kolšek, Nika Sešel, Sandra Čeru, Polona Napotnik, Maruša Dreu, Zala Gumzej, Minka Hrastnik, Danijela Božič in Jona Mirnik. Na regijsko tekmovanje so se uvrstile Maruša, Zala, Minka, Sandra, Danijela in Jona, srebrno priznanje pa so osvojile: Sandra Čeru, Jona Mirnik in Maruša Dreu. Med osmošolci sta bronasto priznanje osvojili Barbara Drev in Ana Hozjan, ki se je uvrstila tudi na regijsko tekmovanje.

Da so kajuhovci dobri bralci, dokazuje število učencev, ki so osvojili Kajuhovo bralno značko, in sicer kar 327. Vseh osem let pa so pridno brali in zato prejeli posebno spominsko priznanje naslednji učenci: Beno Srebernjak, Tadeja Kolar, Janja Ločan, Helena Guzej, Simona Koren, Melita Hudej, Luka Videmšek, Alen Zaveršnik, Maja Notersberg, Saša Petrovič, Ana Hozjan, Anja Goltnik, Barbara Drev, Nejc Tamše, Jurij Tamše, Boris Ovčjak, Gregor Čekon, Dejan Arzenšek, Sabina Javornik, Karin Lambizer, Maja Skornšek, Dragana Stankovič in Maja Silovšek.

Več jezikov znaš, več veljaš! Tega pregovora se dobro zavedajo številni učenci, ki so tekmovali za angleško bralno značko. V petem razredu je Ema Hozjan osvojila priznanje in knjigo, priznanje pa je osvojilo še šestnajst petošolcev. V šestem razredu sta priznanje in knjigo osvojila Jernej Pudgar in Jasna Zukič, priznanje pa še drugih 20 učencev. Med sedmošolci je priznan-

je osvojilo 14 učencev, med osmošolci pa 11. letake, ki naj bi opozarjali ljudi na zbiranje gradbenih in nevarnih odpadkov. Od 31 reklamnih letakov so se med najboljših 10 uvrstili letaki: Tanje Strniša, Jasne Halilović in Uroša Potočnika. Od vseh najboljši je bil Urošev letak in zanj je prejel nagrado.

Sodelovali smo tudi v projektu Narava in varstvo okolja. Na kvizu o odpadkih in vodah so šestošolci Polonca Pečnik, Jernej Pudgar in Ana Preglav pravilno odgovorili na vsa zastavljena vprašanja.

Hkrati pa je potekala tudi akcija zbiranja papirja (zbrali smo ga 6.550 kg) in odpadnih baterij (26,5 kg). Naša šola je pri tem zasedla 3. mesto. Učenci sedmih razredov so se vključili v projekt Varujmo in ohranimo Šaleško dolino. Ustvarjali so na teme: Zrak v Šaleški dolini je čist - kaj pa sedaj?, Kako bi polepšali termoelektrarno Šoštanj? in Kako v naši dolini izkoristiti naravno dobrino - čist zrak? Med 10 najboljših plakatov sta se uvrstila tudi dva plakata naših sedmošolcev, med prvih pet pa se je uvrstil 7.a, za kar so bili učenci tudi nagrajeni z izletom po Notranjski.

Nagrade in priznanja z likovnega področja: na likovnem natečaju Ples čarovnic (Turistično društvo Luče) je nagrado za likovni izdelek prejela Barbara Doler, priznanje pa Luka Klobučar. Izdelki Tjaše Ločan, Polone Napotnik in Zale Gumzej ne temo Lepše okolje, lepša Evropa (Evropska hiša Maribor) so bili izbrani za mednarodno razstavo. Na 33. razstavi Likovni svet otrok so nagrado prejeli: Dejan Arzenšek,

Barbara Drev, Almira Avdič, Jurij Tamše, Uroš Svetina, Danijela Ostojic, Ines Hosner, Tanja Strniša, Janez Vrabec, Janez Glasenčnik, Dijana Dedič, Nastja Zajc, Vid Lihteneker in Polona Pečnik.

Potovanje s starimi, novimi in najnovejšimi vlaki je bila tema, ki so jo razpisale Slovenske železnice. Skupinsko nagrado so prejeli četrtošolci: Neža Delopst, Nina Zidarn, Borut Hribernik, Luka Klobučar, Vid Stropnik, Lidija Celcer, Mimi Hukič, Jasmin Hukič, Hana Kolenc in Tjaša Ledinek.

Slovenski olimpijski komite je razpisal natečaj na temo Olimpizem 2001. Nagrado je prejela Polona Pečnik, priznanja pa Ema Hozjan, Frančiška Ladan, Marko Blagotinšek, Janja Vodovnik, Domen Čas in Rok Škoflek.

Za kolekcijo likovnih del na natečaju Otroci odraslim, ki ga je razpisal Petrol Ljubljana, so bili nagrajeni učenci: Klara Karlovčec, Gašper Plaskan, Sandi Kešpret, Neža Delopst in Domen Čas, diplomu pa je prejel Tomi Časl.

Tudi na športnem področju so se učenci naše šole kar nekajkrat dobro izkazali. V odbojki na mivki so dečki na medobčinskem tekmovanju dosegli 2. mesto, deklice pa 4. mesto v državi. V malem nogometu so starejši dečki dosegli 5., mlajši dečki pa 4. mesto na medobčinskem tekmovanju. Košarka bolj leži dekletom, saj so dosegle 3., fantje pa 8. mesto. Odbojka je naša prednostna panoga. Starejši dečki so bili 4. v Sloveniji, deklice pa so se uvrstile na državni polfinale. Mlajši dečki in deklice so v mali odbojki na področnem tekmovanju zasedli 2. mesto. Tudi v namiznem tenisu nam je malokdo kos. Ekipno smo 4. v državi. Atletika našim učencem tudi ni tuja. Najboljše uvrstitve so bile: Sabina Šumnik - 1. mesto na 60 m, Tanja Strniša in Vid Lihteneker - 2. mesto skok v daljino z zaletom, Jasna Halilović - 3. mesto v metu žogice, Tadeja Kolar - 2. mesto na 1000 m, Goran Jamnikar - 2. mesto v suvanju krogle, Borut Primožič - 3. mesto v suvanju krogle in Urška Pliberšek - 3. mesto pri skoku v daljino z zaletom.

Vse leto je potekal tudi krožek gimnastike, in sicer za deklice od 1. do 8. razreda. Dekleta so s svojimi točkami večkrat popestrila proslave.

Vzorni športniki šole v letošnjem šolskem letu so naslednji osmošolci: Janja Ločan, Tadeja Kolar in Enis Mulavdič. Za dosežke na športnem področju so prejeli pokale.

Ob koncu pa še beseda ali dve o mentorjih. Dobri rezultati ne pridejo sami od sebe. Potrebno je veliko volje do dela, odpovedovanja prostemu času in ustrezne motivacije. Za to pa vsekakor poskrbijo učitelji - mentorji, brez katerih najbrž učenci ne bi bili tako uspešni. Velja pa seveda poudariti tudi vlogo staršev - družine pri tem. Tam, kjer doma ni ustreznega vzdušja, spodbude za dodatno delo, tudi od otrok ni pričakovati večjih uspehov. Zato gre vse priznanje tudi tistim, ki so ostali skriti za imeni uspešnih učencev.

Vsem učencem Kajuhove šole želimo dolge in prijetne počitnice in na svidenje spet 3. septembra. Tistim, za katerimi so se za vedno zaprla vrata naše šole - osmošolcem - pa veliko uspeha na naslednji stopnji izobraževanja. Vsem pa v popotnico nekaj spodbudnih misli: Če nekaj začneš, lahko nadaljuješ.

Če zmoreš plezati, lahko splezaš še višje.

Če slediš svojim ambicijam, te bodo te vodile do lestve, po kateri lahko splezaš do svojih zvezd.

Presenečen boš nad tem, kar lahko odkriješ in narediš.

ČE HOČEŠ doseči svojo srečo, lahko greš, kakor daleč te ponesejo sanje.

Jožica Andrejč

IZZVANI SO SE ODZVALI

22. 6. 2001 se je na Gomilskem odvijal turnir v namiznem tenisu. Udeležili so se ga tudi naši člani namiznoteniškega kluba SPIN. Ivan Zera je zasedel 1. mesto, v paru s svojo hčerko pa odlično tretje. Tudi mladi člani so se lepo upirali starejšim, saj mlajše skupine ni bilo.

Istega dne so tudi naši invalidi skupaj z invalidi medobčinskega društva Velenje tekmovali na 14. Savaria cupu na Madžarskem. Tekmovanja se je udeležilo sedem držav, ki so se pomerile v atletiki, namiznem tenisu in šahu. Iz Šaleške doline se je tekmovalja udeležilo devet športnikov in sicer Jolanda Belavič, Janko Novak, Tone Lebar, Milan Ježovnik, Valter Golob, Drago Kremžar, Štefan Cvar in Ignac Zebec.

Jolanda Belavič je v namiznem tenisu osvojila 1. mesto v play offu, 2. mesto v svoji kategoriji in 3. mesto v dvojicah za Madžarskim partnerjem. Tone Lebar je osvojil 3. mesto posamezno in 5. mesto v dvojicah z Jankom Novakom. V atletiki je Valter Golob dosegel 2. mesto v suvanju krogle in 3. mesto v skoku v daljavo. Drago Kremžar je dosegel 3. mesto v metu kopja in 1. mesto v teku na 100m.

29. 6. 2001 je SPIN v okviru praznika mesta Šoštanj priredil turnir v namiznem tenisu pod nazivom: "Mladi izzivajo Šoštanj". Prireditev je potekala pod kostanji pri Kajuhovem domu. Sodelovalo je 25 mladih in tudi nekaj starejših občanov. Mladi so tokrat pokazali več znanja in se tako veselili zmage.

Še posebej veselo je bilo ob malici, ki je bila organizirana ob zaključku. Pogostitve, ki jo je omogočila Krajevna skupnost Šoštanj, so bili otroci posebej veseli. Ob tem bi se "Spinovci" radi zahvalili svetu KS, še posebej pa gospe predsednici mag. Cvetki Tinauer. Hvala lepa torej za vse, kar ste storili za naše otroke, saj se moramo zavedati, da so prav oni naši ponosni nasledniki.

MB

MALI NOGOMET

Na prehodu tople pomladi v vroče poletje, se je KS Skorno - Florjan odločila na svojem igrišču organizirati dvodnevni turnir v malem nogometu. 1. tradicionalni turnir v malem nogometu Florjan 2001 je potekal v soboto in nedeljo 2. in 3. 6. 01 Sodelovalo je 18 ekip iz različnih regij Slovenije, iz oddaljenih in manj oddeljenih krajev. Ekipe so bile bolj ali manj enakovredne, to so pokazali tudi težki boji za četrtfinale in kasneje tudi finale. Na žalost pa je lahko le ena ekipa prva in tokrat je bila to ekipa Žagarstva Mazej iz Belih vod, ki ji je premoč priznala ekipa Hagaua iz Oplotnice, ta pa je bila na koncu drugouvrščena. Tretja je bila ekipa KMN Fori Škale, ki ji je premoč priznala ekipa Avtoprevoznitstva in gostinstva Ledinek - Veplas. Za ves trud in napor, ki ga je bilo veliko vložene predvsem zaradi vremena, ki nam ni

bilo najbolj naklonjeno, so bile ekipe nagrajene s pokali in denarnimi nagradami. Seveda, pa ne smemo pozabiti, da smo nagradili tudi tistega, ki je žogo največkrat spravil za hrbet vratarja in tistega, ki je žogo uspešno odbijal čim dlje od svojih vrat. Oba sta bila člana ekip finalnega dela turnirja, in sicer Boštjan Tič (ekipa Hagau iz Oplotnice), ki je dobil pokal za najboljšega strelca ter Dušan Uršnik (ekipa Žagarstvo Mazej), ki je prejel pokal za najboljšega golmana. Dokaz, da se bomo naslednje leto na igrišču KS Skorno-Florjan zopet pomerili v nogometu in takrat najbrž v še večjem številu, je prehodni pokal, ki ga je prejela ekipa Žagarstva Mazej. Vidimo se torej naslednje leto, do takrat pa lep športni pozdrav!

Urška Kurnik

TRETJE MESTO ZA NINO

Odprto prvenstvo v twirlingu na Hrvaškem

Kot že mnogi veste, so se letos aprila šoštanjke mažorete udeležile 5. državnega prvenstva v Ptujju in od tam prišle s tremi zlatimi odličji. Ti uspehi so bili razumljivo doseženi z odličnimi koreografijami, ki jih je sestavila vodja mažoret Nina Napotnik. Svoj osebn uspeh v solo nastopu je sama potrdila tudi 2. junija na

Nizozemska, Škotska, Švica, Slovenija, Španija ter Nemčija. Slovenijo so zastopali Nina Napotnik iz Šoštanj, Sašo Koprivnik iz Slovenske Bistrice in Nika Kopal, ter skupina deklet iz Deskel. Čeprav so se vsi odrezali odlično in uspešno opravili svoje nastope, se niso uvrstili v finale. Kar pa je tudi razumljivo, saj se je pri nas ta vrst twirlinga začela razvijati šele letos. Tako, da smo lahko vseeno ponosni na naše tekmovalce in jim želimo več uspeha in pa tudi sreče prihodnjič.

Kako težka pa je pot do takšnega uspeha, pa najbolje ve Nina sama, saj je sam svoj mentor in še ideje mora poiskati kar v sebi. Pravi, da je včasih zelo naporno, saj ji to vzame veliko prostega časa in truda v katerega je treba vložiti veliko energije. Vendar, ker to delo z velikim veseljem in močno voljo opravlja kot članica 8 let in kot vodja 2 leti, ji ni težko, saj je navsezadnje njen trud poplačan na različnih tekmovaljih in nastopih.

Kot vsi vemo, pa brez majhne pomoči tudi ne gre. Zato zahvala vsem tistim, ki so jo pri tem veliko vzpodbujali in ji pomagali. In sicer njenim staršem, ki so financirali njena potovanja na tekmovalja, ter odličnemu trenerju in mentorju Sašotu Koprivniku iz Slov. Bistrice, ki ji je pomagal pri izpopolnjevanju tehnike palice in ji v koreografijo vnesel nove ritmične gibe, ki so bili še pika na i.

NN

Nina Napotnik potrjuje svojo kvaliteto tudi zunaj.

odprtem prvenstvu v twirlingu na Hrvaškem. Tekmovanje je potekal v športni dvorani v Slavonskem Brodu, kjer je dosegla odlično tretje mesto.

V začetku julija pa se je Slovenija prvič predstavila kot tekmovalka na Evropskem prvenstvu v Nemčiji. Na tekmovalju so sodelovale Anglija, Belgija, Francija, Irsko, Italija,

HLADNA REPORTAŽA ZA VROČE DNI

V avgustu 2000 je predstavnik PD Železničar iz Niša (Jugoslavija) obiskal pisarno Mladinske komisije Planinske zveze Slovenije in s sabo prinesel vabilo k sodelovanju med planinci iz Niša in slovenskimi planinci. Po kar nekaj izmenjanih elektronskih sporočilih se je vabilo k splošnemu sodelovanju konkretiziralo v vabilo na 5. zimski pohod na Trem, 1810 m (Suva planina).

V četrtek, 22. februarja 2001, smo z vlakom krenili na pot proti Jugoslaviji: Zdenka Mihelič (PD Ribnica), duhovni vodja "odprave" Ožbej Marc (PD Podnanos), Janez Medved (PD Litija)

Skupinska slika pred hotelom na višini 1578 m.

in Bojan Rotovnik (PD Šoštanj). Vsi smo bili predstavniki svojih matičnih planinskih društev in hkrati tudi predstavniki Mladinske komisije PZS.

Vlak Ohrid vozi dnevno iz Slovenije preko Hrvaške in Srbije do južne Makedonije. Mi smo se vkrcali v četrtek ob 21. uri in po 16 urah zanimive vožnje prispeli v Niš, kjer nas je pričakal naša "veza" Dejan Habe. Seveda nas je zanimalo mesto in tudi skušnjava pleskavice v lepini se nismo mogli upreti. Zvečer smo obiskali bar, ki ga vodi znani srbski alpinist Gejo in je tik ob 13 m visoki umetni plezalni steni, kjer se urijo plezalci iz skoraj vse Srbije. Bar je ves v znamenju alpinizma in športnega plezanja in tudi Gejo je dober gostitelj. Z večernim avtobusom smo se odpeljali do vasice Donja Studena, ki leži v vznožju Suve planine. Ker je bil planinski dom poln, nas je pod streho vzel domačin in tudi planinec Peša, ki se je izkazal za pravega gostitelja.

V soboto zjutraj smo kljub dežju krenili na pot in smo po uri in pol hoje prišli do planinskega doma na Bojaninih vodah (860 m), kjer je že snežilo. Po krajšem počitku smo po svežem snegu nadaljevali pot po gozdu na severni strani in nato še po pobočju na južni strani Trema (1810 m). Ves čas je bila megla in tudi pihalo je na vrhu, tako da nismo bili deležni kakšnih razgledov na okolico. Vrnili smo se po isti poti in ker je bilo naše izhodišče in cilj poti vasica na malo več kot 300 m nadmorske višine, smo morali premagati kar nekaj višinskih metrov. Po pohodu, ki se ga je po moji oceni kljub slabemu vremenu udeležilo več kot 100 planincev, nas je vse čakal pravi srbski pasulj v Donji Studeni.

Sneg se je okrepil, a smo kljub temu v nedeljo skupaj s srbskim alpinistom Zokijem potovali s kombijem po že delno zasneženih cestah proti Stari planini, kjer leži najvišji srbski vrh Midžor (2169 m). Na tej planini nameravajo zgraditi večji smučarski center, zato so že zgradili planinski dom in hotel na višini 1578 m, do katerih vodi cesta. Zaradi prave snežne ujme smo se le počasi približevali proti hotelu in 2 km pred hotelom smo obstali, saj je bilo preveč snega celo za buldožerje. Sam hotel nas je presenetil s svojo udobnostjo in urejenostjo, saj je bil nedavno odprt in je zelo dobro opremljen. Mi smo še pred večerjo opravili "sprehod" do Babjega zuba (1758 m) in se malo utrjevali z gaženjem 40 cm novo zapadlega snega na kar nekaj podlage. Sneg je padal ves dan in vso noč ter še naslednji dan.

Ponedeljek je bil namenjen osvojitvi Midžorja, a smo se zaradi obilice novo zapadlega snega (okoli 1m), močnega vetra, megle in poman-

jkanja časa morali obrniti po dobri uri hoje. Izkopati smo morali še naš kombi in se vrniti v Niš (oddaljen okoli 120 km), kjer smo se ob 17. uri vkrcali v vlak za Slovenijo in se poslovili od gostoljubnih domačinov.

Srbija je za naše razmere zelo poceni država, kjer se lahko kupi praktično kar koli. Edina ovira, če bi ji sploh lahko tako rekli, je pridobitev vizuma za Jugoslavijo, ki se sedaj lahko uredi tudi v Ljubljani in stane 6500 sit. Na našem izletu se nismo nikjer počutili kakor koli ogrožene in vsi so bili zelo gostoljubni. Izlet v Srbijo nam je dal mnogo zelo pozitivnih

izkušenj in novih znanstev ter drugačen pogled na situacijo v Srbiji, kot nam jo prikazujejo mediji. Vsi člani ekipe smo bili zelo zadovoljni s tem, kar smo videli in doživeli, ter upamo, da bomo lahko kmalu spet obiskali Srbijo.

Bojan Rotovnik

VABILO NA IZLET

Lepenatka (1425m) – Veliki Rogatec (1557m)

Kdaj: 12. avgust

Vodnika: Evgen Drvarič, Martina Pečnik

Zahtevnost: zelo zahtevna pot

Rogačeva skupina ("Mrtvi menih" po ljudskem izročilu) sodi vsekakor med manj obiskane predele Savinjskih Alp. Grebnsko pogorje skoraj samostojno kraljuje nad Gornjegrajsko kotlino, Zadrebško dolino, Lubenskimi, Lučnico in Podvolovljekom. Obdano z obsežnimi gozdovi, pašniki in samotnimi kmetijami je kot nalašč za poletno vandrano po gorah.

Naš začetek bo prelaz Črnivec (902 m), odkoder bomo po zložni poti čez gozd krenili proti Kranjski rebri (1435 m) ali vrhu Kašne planine, kot velja pri domačinih, kjer se že začne svet pašnikov. Ti nas bodo spremljali tudi naprej proti Lepenatki (1435 m) do sedla Kal, kjer je PD Gornji grad uredilo lep lesen bivač, ki je po dogovoru lahko tudi odprt. S Kala bo naš pogled že uprt v naslednji cilj – Veliki Rogač, ki so ga izdelovalci kart spremlili v Veliki Rogatec (1557 m). Glavni greben je razdeljen na dva dela – južni ima obliko slemena, severni (višji) pa podoba stožca, katerega konica je glavni vrh. S Kala vodi na vrh čez sklani greben zelo zahtevna pot, ki je precej izpostavljen in varovana le z nekaj klini v samem začetku. Z Velikega Rogača se bomo mimo Riherja spustili v dolino Lučnice in v Lučah končali naše druženje.

Izlet je nekakšna alternativa izletom v visokogorje, kamor se ponavadi poleti tudi odpravljamo. Vendar kljub temu ljubitelji "prepadnih pogledov" ne bodo prikrajšani, prav tako pa bodo uživali vsi ljubitelji popotovanja po samotnih gozdovih in pašnikih Zgornje Savinjske doline.

Čas hoje: Črnivec-Lepenatka (4h), Lepentka-V. Rogač (1h), V. Rogač – Lučnica (2,5 h) ter 30min do Luč.

Ostale informacije bodo na plakatih. Prijave v cvetličarni Nahtigal.

Vabita Vas Evgen in Martina

SVETLOBA

Bog ni neka oseba nekje,
ampak je naše resnično življenje,
naš srčni utrip, naše bivanje.

F. Nietzsche je dejal: "Bog je mrtev". Če dobro premislimo in se poglobimo, lahko ugotovimo, da to ni čisto res. Mogoče se skriva kje v notranjosti naših gozdov, saj si naši cerkveni dostojanstveniki prizadevajo za njihovo vrnitev v posvečene roke. Mogoče ga bodo končno ugledali in videli kakšen je, ali ima brado, ali je brez nje. Morda bodo ugotovili, da sploh ni Oče, temveč Mati, kdo ve? Verjetno jih zanima, kakšen obraz ima, če je tudi njegov resen, podolgovat, tako kot njihov svetniški. Bog je zaradi tega v veliki stiski, ker vidi, kakšen pohlep se skriva v "njegovih samooklicanih predstavnikih". Tudi politiki hočejo svoje gozdove, vendar oni ne iščejo boga, temveč prav tako moč in nadvlado, da bodo lahko zgradili in ustoličili svojega boga. Toda ne eni ne drugi, ki bodo dobili te celoti pripadajoče gozdove, ne bodo odkrili ali videli pravega, resničnega boga, kajti on se skriva drugje.

Nekoč sem prebral naslednjo zgodbo. Ko je Bog ustvaril svet, je v začetku tudi sam živel na njem. Vendar pa je njegovo življenje postajalo vedno bolj težavno, kajti ljudje so neprenehoma prihajali k njemu s svojimi problemi in tožbami. Eden je imel bolno ženo, drugi bi rad več zemlje, nekdo nekaj gozdov, nekomu je umiral otrok, spet drugi ni dobil službe ali pa si je kdo zaželel višji položaj in več oblasti. Ljudem sploh ni bilo mar, ali so prihajali podnevi ali ponoči. Štiriindvajset ur na dan je moral poslušati njihovo negotovanje in pritožbe. Ko je imel vsega dovolj, je za pomoč prosil svoje svetovalce, ki so mu dejali: "Prvo napako si naredil, ko si ustvaril svet, druga je bila ta, da si se odločil živeti na njem. Najbolje je, da pobegneš in

se nekje skriješ, samo v gozdove ne hodi." Eden mu je predlagal, da naj se umakne na Everest. Odgovoril jim je: "Vi ne poznate preteklosti, sedanosti in prihodnosti. Jaz to poznam in nekoč bo prav gotovo prišel kdo, ki bo pripeljal tudi tja. Avtobusi, ceste, letališča, restavracije in hoteli bodo vsepovsod, ker me bodo ljudje s svojimi težavami našli tudi tam." Spet drugi mu je svetoval, naj se skriva na luno. Bog mu je odgovoril, da tudi tam nekoč ne bo več varen. Neki star moder svetovalec, ki je redkokdaj spregovoril, je zašepetal Bogu na uho: "Poznam mesto, kamor človek skoraj nikoli ne bo pogledal. Enostavno se skrivaj v njega. Iskali te bodo povsod, nikoli pa te ne bodo iskali znotraj samega sebe." Bogu se je ta ideja zdela sprejemljiva in zanimiva. Od takrat prebiva znotraj tebe, človek.

Morda ste v zgodbi prebrali resnico, kdo ve in od vas je odvisno, ali ga hočete poiskati. Če ga hočete, potem pojdite v svojo globino, notranjost, vendar se ne pritožujte. Pravzaprav bo zelo vesel, če vas zagleda, saj v tisočih letih ni videl veliko ljudi. Vsake toliko časa je k njemu prišel kdo, ki je boga odkril s tem, da je postal tih, pozoren in zaveden. Takšni pa se ne pritožujejo, saj so v svojem srcu radostni in bog se jim rad pridruži v njihovem praznovanju.

Največkrat pa se ljudje odločajo za iskanje moči, materialnih koristi in nadvlade. V tej borbi pade preveč žrtev in se povzroči ogromno škode. Na koncu bodo vse materialne dobrine ostale tam kjer so, tudi ko nas ne bo več in morda s tem zapravljamo priložnost, da s poglobljanjem v svojo notranjost odkrijemo Skrito.

ZenAj

Vaša lekarna svetuje VZDRŽEVANJE HIŠNE LEKARNE

Poletje in z njim polnjenje naših "akumulatorjev" je še vedno v polnem razmahu. Človek potrebuje energijo, energijo na rezervi, s katero se bori proti vsakdanjim stresnim situacijam. Upam, da ste si, ali da si še boste napolnili svoje akumulatore, pa kjer koli ste ali še boste preživeli svoj težko pričakovani odmor.

Po zasluženih počitnicah nas zopet čakajo dnevi, polni delovnih obveznosti, vsakodnevnih težav, vsakodnevnih problemov. Prišel bo čas jeseni, čas ozimnice, začetek šolskega leta, inventure zapravljenega in planiranje kaj in kako še lahko, verjetno tudi jesensko čiščenje.

Vsi vemo, da se med letom v naših predalih nabere veliko zdravil. Mnogi od nas niti ne vemo koliko!? Zbirateljstvo pri zdravilih nikakor ni zaželeno, (v smislu "čez sedem let lahko še prav pride") še posebej, ker ima velika večina zdravil največ 5 let uporabnosti. Zato vam v tem prispevku skušam podati nekaj smernic, ki vam bodo lahko v pomoč ob čiščenju vašega predala z zdravili.

Priporočljivo je, da so vsa zdravila shranjena na enem mestu. Bodite pozorni, da so vsa zdravila nedosegljiva otrokom. Na vsakem originalnem pakiranju je dodatno obvestilo, "shranjujte nedosegljivo otrokom"!!

Večina zdravil se lahko shranjuje na sobni temperaturi. Bodite pozorni na zdravila, ki imajo zahteve po drugačni temperaturi shranjevanja (inzulini, nekateri antibiotiki, ampulirana zdravila itd.) Zdravil nikoli ne shranjujemo v kopalnici, zaradi občasno visokega procenta vlage!

Zdravila, ki zahtevajo shranjevanje v hladilniku imejte v posebni škatli! (ne skupaj z zelenjavo)!

Nobeno zdravilo ne jemljite iz originalne embalaže. Pustite v embalaži tudi tovarniška navodila, saj boste s tem zmanjšali možnost zamenjave. Tudi v primeru prevelikega odmerka ali pojave preobčutljivosti, boste tako hitreje lahko dobili ustrezno medicinsko pomoč

Ne puščajte posameznih tablet kjerkoli, češ, saj vem kaj je! Otrok jo lahko zamenja za bonbon.

Nikakor ne posojajte zdravil iz svoje hišne lekarne sosedom, znancem sorodnikom, češ - meni so pomagala!! ZDRAVILA V VAŠI HIŠNI LEKARNI SO BILA NAMENJENA SAMO VAM. LAHKO SE ZGODI, DA BOSTE ZDRAVILO POSODILI SAMO ENKRAT!!

V hišno lekarno spadajo samo zdravila, ki so na voljo brez recepta in zdravila, ki vam jih je predpisal zdravnik in jih morate redno jemati.

Zdravila, ki vam jih je predpisal zdravnik ne kopicite na zalogo. Vsako zdravilo ima svoj rok uporabe. Običajno je to zapisano na originalni embalaži, zato še enkrat nasvet-ne zavrzite embalaže! V hišno lekarno ne spadajo ostanki antibiotikov, saj vam jih je zdravnik predpisal ravno toliko kolikor zahteva čas, ki je potreben za ozdravitev

Vsa zdravila, ki jim je potekel rok uporabe, ne odlagajte v smetnjake ZDRAVILA SODIJO MED POSEBNE ODPADKE!!! Tudi zdravila, ki so vam ostala zaradi smrti v družini ali, ker vam je bila predpisana druga terapija, odnesite v lekarno, saj smo le tu usposobljeni, da jih strokovno uničimo!

Svoj rok uporabnosti ima tudi sanitetni in material ter povoji. Zato upoštevajte tudi to.

Tako kot generalno počistimo hišo, je priporočljivo generalno prekontrolirati hišno lekarno v predalu ali kjerkoli je že, vsaj enkrat na leto!

Vedno ko vzamemo iz hišne lekarne zdravilo, se prepričajmo, bolje dvakrat kot enkrat, ali je to res pravo zdravilo za tegobe, ki so se pojavile. Obvezno prekontrolirajte rok trajanja uporabnosti. V kolikor niste prepričani niti v prvo niti v drugo, vprašajte farmacevta v lekarni.

ČE ŽELITE KAKRŠNOKOLI INFORMACIJO V ZVEZI Z ZDRAVILI, SE OBRNITE NA FARMACEVTA V VAŠI LEKARNI!

STRUPI V MALIH DOZAH, SO NAJBOLJŠA ZDRAVILA; UČINKOVITA ZDRAVILA V PREVELIKIH DOZAH SO STRUPENA.

(William Withering, 1789)

Nasvet pripravila:
Natalija Dermol Črešnik, mag.farm.

NAŠI OBČANI

SMRTI

Martina OBŠTETER Ravne 113 b

POROKE

Matjaž ARZENŠEK Koroška 182
in
Aluška ŠTRUCL Tomšičeva 51
Velenje

Robert PRAPROTNIK Ravne 182
in
Mateja ROGELŠEK Ravne 84

Matej VOLK Topolšica 107b in
Irena SKRBINEK Topolšica 107b

Brezplačni oglas

Potniki avtobusa št. 2
relacija Šibenik -
Slovenj Gradec,
15.7.2001 se zahvaljujejo Relaxovim
delavcem, za korekten in lep odnos do
potnikov ob primeru
okvare avtobusa.

KO JIH IMAŠ DEVETDESET

Anica Breznik iz Topolšice

»Ko si star in ne moreš več delati, ni več lepo živeti« je potožila Anica Breznik. Pa jih skriva, Punčkova Ančka, kakor jo kličejo znanci, skriva svojih 90 let, z okretnim vedenjem, preudarnim pogledom in bistrim umom.

Sama živi v lepi hišici obdani z vrtom in rožami in njene pridne roke še vedno pridelajo obilo zelenjave zanjo in za sosede. Zato ni treba posebej poudarjati, da gospa Anica še vedno bere brez očal in da niti aspirina ne vzame brez nje.

Foto: Milojka Komprij

Takšna je! Navajena delati in navajena dajati. Odraščala je na Punčkovi domačiji in preživela na njen skoraj do 40. leta. Zaradi dela na domu, ki ga ni nikoli zmanjkalo in zaradi skrbi za bolnega brata! Ko se je poročila, sta si z možem pozidala lasten dom, a na domačijo, ni nikoli pozabila. Še vedno je pomagala in ker nima lastnih otrok, so bili njeni otroci vsi nečaki, ki jo še zdaj pridno obiskujejo. Bonbona nima več zanje, so že preveliki, ima pa vedno prijazno besedo in dober nasvet, zato je njena hiša vedno polna. Ne samo sorodnikov, temveč tudi prijateljev, ki ji radi priskočijo na pomoč, kadar jo rabi. Prav prijatelji, Slavinčeva družina in drugi, so ji naredili lepo presenečenje za 90. rojstni dan, saj so jo povabili na Gorenjsko, kjer je obiskala Bled in se ustavila tudi na Brezjah.

Foto: Milojka Komprij

Kaj je še lepšega, kot to, da praznuješ v družbi ljudi, ki te imajo radi. Njena posebnost je tudi pisanje kronike. Že 30 let beleži dogodke, obiske, poti po svetu, ki jih je opravila in škoda bi bilo, če bi ostalo to kar v njenem predalu. Pravi, da ne bi rada koga prizadela, ker zapisuje resnico. Resnica pa včasih ni lepa, ampak Ančka pravi, da hinavščine in zahrbtnih ljudi pač ne mara. Njeno življenje je tudi drugače pestro in zanimivo. Rada spregovori o njem, o svoji mladosti, o kurirskih poteh, ki jih je opravljala med drugo svetovno vojno. Pa o temnih noči, ko jo je bilo strah, da bi jo ujeli in pa o starem moškem kolesu s katerim se je vozila vse do Celja, s partizansko pošto skrito pri sebi. Pa kopanja jarkov na Hrvaškem in potem kasneje po vojni dela v Bolnici in pa na Zadrugi. Tako si je prislužila svojo pokojnino, s katero preudarno gospodari. Za njen rojstni dan so jo obiskali tudi predstavniki Zveze borcev Topolšica, Franc Friškovec, Fanika Hodnik in Zdravko Zager, ki so ji čestitali in zaželeli zdravja in mirnega življenja tudi vnaprej. Čeprav gospa Anica pravi, da je bilo dosti, se vendarle zdi, da ima življenje rada. In življenje njo.

Milojka Komprij

Čez deželo dolgega belega oblaka na kolesu

Na pedalih preko Nove Zelandije

Rotorua

Po neuspešnem poizkusu kopanja na Ninety Mile Beach in ko so se pred našimi očmi ponoči pri mestu Dargaville čudežno pojavila ogromna drevesa kauri, smo se mimo Aucklanda podali v mesto Rotorua. Mesto je znano po gejzirjih, izvirih termalne vode, blata, samorodnem žveplu in še kaj bi se našlo. Predvsem pa je znano po Maorih. Za Rotoruo, bi lahko rekli, da je nekakšna prestolnica tega naroda, ki se je pred približno tisoč leti z velikimi kanuji preselil iz Polinezije. Ni še povsem jasno, če so bili Maori prvi prebivalci Nove Zelandije. Nekateri zgodovinarji namreč menijo, da so bojevit Maori prvotne prebivalce, če so seveda obstajali, ob svojem prihodu pobili in pomalicali. Znano je namreč, da se niso branili človeškega mesa. Zato so bili njihovi sovražniki sestavni del jedilnika. Časi so se spremenili in s tem tudi njihovo življenje. Še več. Maori so se popolnoma vključili v normalno življenje. Po drugi strani, pa če vedno pokažejo svojo bojevito naravo, ko se borijo za svoje pravice. Tako so si izborili svoje predstavnike v vseh najpomembnejših organih države, poleg tega je maorski jezik poleg angleščine tudi uraden jezik.

Mi smo obiskali idilično maorsko vas Whakarewarewa, kjer ti na simpatičen način pokažejo svojo zgodovino, kulturo, plese, način

življenja nekoč in danes, ter še mnogo drugega. V vasi je ogromno izvirov tople vode, katere temperatura doseže tudi 130 stopinj. V teh izvirih so kuhali, prali, kopali, odvisno pač od temperature vode. Na obrobju vasi je gejzir, visok kakšnih šest sedem metrov, ki je v času ko smo bili tam bruhal nepretrgoma šest tednov, kar ne pomnijo. Posebna atrakcija obiska je nekakšna folklorna predstava v klasični maorski hiši, kjer prikažejo svoje pesmi in plese. V njej sodelujejo vsi od najmlajših do najstarejših. In seveda najlepše. Ena od plesočih Maork nam je bila tako všeč, da smo enostavno pozabili na skupino s katero s katero smo bili. Čakali smo na lepo Maorko. Ko je končno prišla, se je v nas razblinila predstava o ljudstvu, ki živi svoje življenje v sicer divjji, toda izredno urbani družbi, katere simbol so med drugim ozko oprijete hlače in kratka majica, ter črn športni avto, iz katerega nam je pomahala lepa Maorka, ko je odpravila mimo nas.

Lepo, tudi Maore je obsedel hudič. Vendar ne šele sedaj, smo ugotovili ko smo obiskali termalno področje Hell's Gate (hudičeva vrata). Že bežen pogled na oblake pare in dima, ki se dviga z nekakšnega platoja, daje slutiti, da so Maori po vsej verjetnosti povezani s hudičem že od nekdaj. Šalo na stran. Hell's Gate je termalni rezervat, v katerem lahko vidimo kako je naš planet izgledal pred nekaj milijoni let. Sestavlja ga 26 termalnih jezerc različnih velikosti, jezerce s "normalno" vodo, žvepleno jezero in slapovi Kakahi. Vsako

jezerce ima svoje ime. Okoli njih je speljana pot, katere se je potrebno strogo držati. V nasprotnem primeru lahko kaj kmalu končaš v kateri izmed neštetihi kadečih razpok ali vročem blatu. Manjka le kakšen dinosaver in stvar bi bila popolna. Skoraj tako kot so popolne polinezijske toplice, v katere smo zašli skoraj po naključju. To so toplice vam rečem. Sestavljene so iz osmih malih bazenov v katerih je temperatura od 32 do 450 C, in velikega kjer je voda 38 0 C. Tu je še 17 privatnih bazenčkov v katerih lahko temperaturo reguliraš sam in luksuzne jezerske toplice s čudovitim vrtom. V kompleks spada še ogromno drugih stvari, od savn, masaž, frizerskih salonov, restavracij, trgovin itd. Skratka to je kraj, ki smo ga sanjali na kolesu. Po nekaj urnem namakanju se je v naše kosti in mišice vrnilo življenje.

V Auckland smo prišli že precej utrujeni in mogoče malo naveličani nomadskega življenja. Želeli smo si končno nekje na istem mestu prespati več kot le eno noč. Trdno odločeni, da najdemo primerno prenočišče ali bolje čim boljši prostor za naš avtomobil, smo prispeli v predel mesta imenovan East Tamaki Hights. To je eno izmed novjših predmestij Aucklanda, ki rastejo tako rekoč čez noč. Parkirišče pod drevesi na dvorišču Pizze Hut je ostalo naš dom zadnje štiri dni. Od tu smo se čez dan odpravljali na naša potovanja po mestu ali kopat na plažo. Nič več muzejev, atrakcij in ostalih "težkih" stvari. Misli smo poslali na

pašo. Se potikali po mestu, marini, kinih, pubih, spet zapravljali po trgovinah. Če že hočete smo si šli turisti, ki jih je v tem milijonskem mestu ogromno. Sem prihajajo tudi jadranci iz vseh koncev sveta. Auckland velja za nekakšno jadralsko Meko. Če velja, da se Slovenci rodimo s smučkami na nogah, se Novozelandci rodijo na jadrnici. Imajo se za najboljše jadrce na svetu. To jim čisto verjamem. Še posebej zato, ker sem videl

kako so osvojili zadnji America's Cup, najbolj prestižno jadralsko tekmovanje na svetu. V zadnjem finalu so v začetku marca na domačem terenu v aucklanskem zalivu preprosto zmleli Italijane. Po celem mestu so še sedaj napisali Black Magic 5, Prada 0. Obisk marine je prava paša za oči. Nešteto jadrnic in jaht. Prav nič slabši, če že ne boljši je pogled na palube kjer se sončijo zagorela dekleta, ki nekako spadajo nanje.

Na splošno Auckland ni nič posebnega, če odštetojemo, da naj bi stal na šestdesetih ugaslih vulkani, okoli njega pa je več kot sto otokov. Prav tako je v mestu najvišja zgradba Oceanije Sky Tower visok 328 metrov. Je pa to domače, prijazno in predvsem varno mesto, kjer vam denarnice ne ukradejo, temveč jo lahko le izgubite. Tudi to je ena izmed lepih značilnosti Nove Zelandije. Povsod si varen in kar je najvažnejše dobrodošel. Zato preden pošljete vse k vragu, imate vsega dovolj, preden naredite kakšno neumnost, si kupite letalsko karto do te daljne dežele in v njej preživite kakšen teden. Kajti tu izgledajo vse stvari, pa naj bodo še tako težke "piece of cake".

Letalo je še zadnjič zaokrožilo nad prestolnico. Sonce se je pričelo utapljati v Pacifik nekje daleč na obzorju. Nasvidenje, ne zbogom Dežela dolgega belega oblaka. Upam, da se kmalu zopet srečava.

KONEC

Matjaž Kovač

Foto-reportaža

Motorji, pivo in dekleta

Mesec maj prinese tople dni in na sonce privabi motoriste. Njihovi vikendi postanejo natrpani s srečanji, ki jih moto klubi organizirajo po vsej Sloveniji. Srečanja so vedno polna dobre zabave, domiselnih družabnih iger in ne nazadnje izmenjav najrazličnejših izkušenj. Mesto Šoštanj zastopata kar dva moto kluba, nekoliko "starejši" Netopirji in čisto "mlad" klub Moto Frenk. Da so motoristi domiselni, ni dvoma, saj so poleg drugih družabnih iger, ki jih organizirajo, prav gotovo atraktivne najlepše motoristke, zanje pa še bolj moški striptease.

Zdravko Kočevar

Tekmovanje najpočasnejših. Franček je raje najhitrejši, (ali vsaj takoj za njim).

Netopirji beležijo zgodovino.

Kdo najhitreje spiše pivo (in pokličejo taxi)?

Ogledalce, ogledalce na steni povej, katera najlepša v deželi je tej?

NAROČILNICA

NAROČAM MESEČNIK LIST OBČINE ŠOŠTANJ

IME _____ PRIIMEK _____

NASLOV _____

LETNA NAROČNINA ZNAŠA 1000 SIT

KONTAKT:

Trg Svobode 12
p.p. 4
3325 Šoštanj
e.pošta: list@sostanj.si

URADNE URE:

vsak torek od 10.00 do 12.00
vodja priprave redakcije Milojka Komprij
vsak petek od 18.00 do 20.00
odgovorni urednik Peter Rezman

telefon (03) 89 84 334

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 8 (september 2001), pošljejo ali dostavijo najkasneje do 31. avgusta 2001.

Izdaja:

Občina Šoštanj, Trg Svobode 12, Šoštanj.

Uredniški odbor:

Jožica Andrej, Danilo Čebul, Marjana Čelofiga,
Brane Guzej, Milojka Komprij, Peter Rezman in
Andrej Starič.

Odgovorni urednik:

Peter Rezman.

Priprava redakcije:

Milojka Komprij.

Oblikovanje:

Vinko Pejovnik ml., Eurograf d.o.o.

Tisk:

Eurograf d.o.o., www.eurograf.si